

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninister 11/74 1 kr 5. Årg.

Atter en sænkning af reallønnen

Overenskomsterne kommer til at foregå på et tidspunkt, hvor over 100.000 står uden arbejde, hvor overproduktionskrisen både herhjemme og overalt i den kapitalistiske verden slår mere og mere ud i lys lue, og arbejdsløsheden overalt er stærkt stigende. En krise, som borgerskabet frygter vil blive lige så omfattende og voldsom som krisen i 30'erne.

I krisesituationer tjener de kollektive overenskomster kun et formål: at sænke reallønnen for at redde profitterne. De arbej-

re, som husker 30'ernes og 50'ernes kollektive overenskomster, vil give os ret i dette. For kapitalisterne og deres stat

er opgaven at vælte krisens byrder over på arbejderklassen. Det gælder kapitalens offensiv mod lønnen, og det gælder nedskæringer på de sociale ydelser og tilskud, samt øgede skatter og afgifter.

Det samfund, som igennem 60'erne af Socialdemokratiet blev fremhævet som et velfærdssamfund, har fået glasuren pillet af. Daglig mærker vi stanken af det kapitalistiske samfunds råddenskab. Engang hed det fra Socialdemokratiets side 'Gør gode tider bedre', senere hed det 'Lighed i 70'erne'. Hvad der ligger i disse socialdemokratiske paroler er: Bær kapitalens byrder. For arbejderklassen gælder det, med egne kræfter, at forsvare sig mod yderligere forringelser.

Kravene til overenskomsterne er opstillet hen over hovedet på de arbejdere, som skal arbejde på deres betingelser, og forhandlinger føres af de classesamarbejdsfolk, som overenskomstresultaterne ikke berører.

LO og fagforbundene tager ikke deres udgangspunkt i arbejderens krav, men i kapitalens situation, og kæmper på arbejdernes vegne.

Fortsættes side 2

Palæstinensisk sejr i FN – Øget zionistisk terror

På ny tales der meget om muligheden for endnu en krig mellem Israel og dets arabiske nabolande. Israel og dermed zionismens vigtigste støttepille, USA-imperialismen, har i den seneste tid lidt en række diplomatiske nederlag: For første gang i FN's historie vedtog generalforsamlingen i oktober måned, at Palæstinaspørgsmålet skulle til debat her. Endvidere blev det med overvældende flertal vedtaget (105 stemmer for, 4 imod, 20 undlod) at invitere PLO, Den palæstinensiske Befrielsesorganisation, til at deltage i debatten.

Lederen af PLO, Yassir Arafat, fik en stormende hyldelse af den tredje verdens repræsentanter, da han talte for FN's generalforsamling, og Palæstina-debatten udmundede i, at et stort flertal vedtog en resolution, der anerkender det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse og national uafhængighed. Endelig blev PLO tildelt observeretstatus ved FN. Alt dette er en stor sejr på det diplomatiske område for det palæstinensiske folk. 25 år efter kolonistatens Israels oprettelse er verden blevet tvunget til at erkende, at det er det palæstinensiske folks nationale rettigheder, der er kerne-spørgsmålet i Mellemøsten-problemet – denne konflikt, hvis grundlæggende årsag er den uforsømlige modsætning mellem imperialismen på den ene side og de undertrykte palæstinensiske og arabiske masser på den anden. I lang tid kunne imperialismen og Israel diktere verdens syn på konflikten med sit: "Det palæstinensiske folk eksisterer ikke – det drejer sig om et flygtningeproblem". Men efter lo-års væbnet kamp har det palæstinensiske folk i dag tvunget sin zionistiske fjende til at erkende, at det i allerhøjeste grad eksisterer.

Den tredje verdens hastige fremrykning på verdensarenaen i de senere år har gradvis ændret FN fra at være imperialismens og supermagternes lydige redskab, til et forum, hvor de undertrykte lande mere og mere markant siger deres mening og tvinger imperialismen i defensiven – eller til at afsløre sig selv. Eksempler er Kina's indvalg i FN, råvare-, havrets-, befolknings- og senest fødevarekonferencen, hvor det er den tredje verdens lande, der har haft initiativet.

Men samtidig er det vigtigt at gøre sig klart, at selv nok så mange FN-resolutioner og diplomatiske sejre ikke kan befri Palæstina og knuse imperialismen i området. Det forholder sig som Chiao Kuanhua sagde i Kinas indlæg i generalforsamlingsdebatten:

"De historiske erfaringer fortjener opmærksomhed. Man bør ikke nære urealistiske håb om FN-resolutioner. I sidste ende kan de arabiske folk kun tilbageerobre deres nationale rettigheder ved at støtte sig på deres egen fasttømrede enhed og utrættelige kamp, med støtte fra hele verdens folk."

PLO's leder Arafat i FN

ZIONISTERNE OPTRAPPER DERES TERROR

Om dette er de israelske zionister fuldt ud klar over. Derfor har de som svar på den forøgede sympati og støtte i verdensopinionen for palæstinenserne sag optræppet deres terrorvirksomhed mod de arabiske nabolande Syrien og Libanon, og især mod de palæstinensiske flygtningelejre og partisanbaser. Et par dage efter Arafats tale i FN beskød Israel med svært artilleri flere landsbyer i det sydlige Libanon, sprængte adskillige huse i luften og bortførte flere civile libanesere til Israel. Snesevis af civile er blevet dræbt ved denne og en række andre lignende terroraktioner. Mod alle, der mistænkes for sympati for de palæstinensiske partisaner, anvendes der rutinemæssigt tortur. Men samtidig har modstanden mod de zionistiske besættelsestropper i de besatte områder taget et nyt opsving. Flere tusinde unge arabere og palæstinensere har demonstreret i flere dage i træk i de større byer i Vestjordan, hvor bygninger tilhørende de israelske besættelsesmyndigheder er blevet stukket i

Fortsættes side 6

Kamp mod arbejdsløsheden og forringede levevilkår

Den 26. november demonstrerede tusindvis af arbejdere landet over mod regeringen. Parolerne var: MOD ARBEJDSLØSHED, FOR FULD BESKÆFTIGELSE. Noget enhver arbejder kan skrive under på, hvadenten man har arbejde idag eller ej. De arbejdsløses kamp er hele arbejderklassens kamp. Derfor støtter vi fuldt og helt de arbejdere der strejkede i protest, eller nedlagde arbejdet for at kunne deltage i demonstrationen.

Kapitalen retter sin offensiv mod arbejderklassen, i Danmark som alle andre kapitalistiske lande: Prisstigninger, sociale nedskæringer, stramninger på arbejdspladsen, arbejdsløshed. Oven i dette kommer kravet om løntilbageholdenhed.

Men det er ikke nok. Kamp for højere løn der er årsag til arbejdsløsheden. Det er heller ikke Anker Jørgensens eller Hartlings byggestop, selv om de skubber til løst. Og det er ikke den 3. verdens kamp for rimelige priser på deres råvarer. Det er selve det kapitalistiske system med dets profitjagt og planløshed i produktionen. Derfor skal vi nægte at bære byrden. Derfor kræver vi ikke kun arbejde. Vi kræver også FULD DÆKNING UNDER ARBEJDSLØSHED, FULD DÆKNING FOR DYRTIDEN – NEJ TIL LØNTILBAGEHOLDENHED.

Byggefagenes Samvirke som arrangerede demonstrationen, havde ikke rejst disse paroler. Grunden var, at de ville have Socialdemokratiet med for enhver pris.

For Anker Jørgensen og hans parti går imod fuld dækning under arbejdsløshed. Og de har mere end en gang opfordret til løntilbage-

holdenhed. Fagbevægelsen drop- per krav om generelle lønforhøjelser. Arrangørernes enhed med Socialdemokratiet blev en enhed der tilgodeser kapitalens interesser.

Både SF og DKP brugte store ord på denne dag: Kamp mod storkapitalen, kamp for socialismen, "Hartling-regeringen-væk, for en ny politik". Men hvad gør de i praksis? Da arbejderne strejkede for at få væltet Hartling, gik DKP og Formandsinitiativet imod at udvide kampen til generalstrejke. Som DKP'eren Jan Andersen udtalte: "Vi kunne ikke være sikre på at få skolelærerne med". Og under de kommende overenskomster vil de gøre som tidligere overlade initiativet til LO-lederne.

DKP taler om "en ny politik" og Knud Jespersen lover os, at man kan afskaffe arbejdsløsheden. DKP's "ny politik" er Socialdemokratiets gamle drøm om en kapitalisme uden kriser og massearbejdsløshed. Sandheden er, at kun socialismen kan skaffe arbejde til alle.

Kun en velorganiseret bevægelse blandt de arbejdsløse kan presse en kapitalistisk regering til at give indrømmelser. Kun velorganiserede strejker, ledet af demokratisk valgte strejkekomiteer, kan skaffe dækning for dyrtiden. Trods deres store ord vil SF og DKP holde fingrene fra at organisere sådan en kamp. Det vil nemlig ødelægge deres muligheder for at administrere kapitalismen sammen med Socialdemokratiet – i en såkaldt "arbejder" regering.

VENT JER INTET AF DE REFORMISTISKE LEDERE. STOL PÅ EGNE KRÆFTER.

Danmark i FN

Skiftende danske regeringer, hvad enten de er åbenlyst borgerlige eller socialdemokratiske, har forvane at fremstille Danmarks rolle i internationale spørgsmål på en sådan måde, at "det lille Danmark" tager parti for "den svage part" og vender sig skarpt imod enhver uretfærdighed, der bliver begået af reaktionære kræfter i det udenlandske. Som Hartling udtalte, da han efter sin nylige Kinarejse refererede de kinesiske leders for-dømmelse af imperialismen: "Men der kan de jo ikke tænke på os, for Danmark er jo ikke imperialistisk!"

Men sandheden er, at Danmark er et imperialistisk land, om end det hører til de mindre betydende i forhold til USA og Sovjetunionen. Som hyænen i løvens fodspor lusker det danske imperialistiske borger-skab i hælene på USA-imperialismen eller de store imperialistmagter i EF for at få sin del af rovet fra udbytningen af den tredje verden. Den danske monopolkapital, repræsenteret af firmaer som Christiani & Nielsen, Kampsax, F.L. Smi og A.P. Møller, har investeret

stor mælestok i tredje-verdenslandene som f.eks. Thailand, Sydvietnam, Brasilien – og Sydafrika.

Når det kommer til konkret handling viser det danske borgerskabs regering derfor hver gang sit sande ansigt – så afsløres fraserens hulhed. Senest skete det under afstemningerne i FN om Sydafrikas udelukkelse fra FN's daglige arbejde og om Palæstinaspørgsmålet. Generalforsamlingen vedtog med overvældende flertal at udelukke Sydafrika fra deltagelse i alt praktisk arbejde i FN og dets udvalg. Men samtlige NATO-lande, med USA i

Forts. side 4

Aalborg Universitetsbibliotek

ARBEJDERBLADET

Lederen udtrykker politibureauets standpunkt
ARBEJDERBLADET, Guldbergvej 13, 4. th., 2000 Kbh. F., FA 2476
Løssalg 1 kr., abonnement 25 kr., kampabonnement 50 kr.
Institutionsabonnement 65 kr.
Giro 20019
Ansvarshavende: Finn Sørensen

DERFOR VIL ANKER HAVE VALG!

Forbitrelsen stiger i arbejderklassen over den kyniske holdning, som Hartling-regeringen og folketinget viser over for den stigende arbejdsløshed. Flere og flere arbejdere kræver derfor valg for at give deres mening til kende over den reaktionære politik, og i håb om at en regering bestående af de tre arbejderpartier vil afhjælpe arbejdsløsheden og forhindre sociale nedskæringer.

Vi støtter dette krav om valg. Stemmeretten er en af de demokratiske rettigheder, som arbejderklassen selv har tilkæmpet sig. Men vi nærer ingen illusioner om, at et folketingsvalg vil løse problemerne for arbejderklassen. Uanset hvilken regering, der sidder, vil arbejderklassen fortsat blive tvunget til på egen hånd at kæmpe for sine levevilkår, og kæmpe for socialismen. Stemmebylden bliver aldrig noget våben i denne kamp. Den er et middel for arbejderklassen til at give sin mening til kende. Mere kan og vil den aldrig blive i det borgerlige samfund.

Men i dag er det ikke kun arbejderklassen, der søger sig en udvej i et valg. Flere og flere af de partier, der ønsker at varetage kapitalens interesser hævder til denne løsning. Først og fremmest socialdemokratiet. Hvad Anker ikke skulle nyde noget af i maj eller september, det ønsker han nu: Han kræver valg, og en socialdemokratisk ledet regering. Tilsyneladende mest for at gøre noget ved beskæftigelsen. Men i virkeligheden for at kunne redde en lusket overenskomst igennem på den måde, så arbejderklassen gør mindst mulig modstand. Regeringsindgreb fra Hartling vil kun øge denne modstand.

Historien viser da også, at "vanskelige overenskomstforhandlinger" netop er blevet klaret fra en socialdemokratisk regering. Og aldrig til arbejderens fordel.

STAUNING - INDKOMSTPOLITIKKENS FADER

"Indkomstpolitik" er kun et fint ord for, at den kapitalistiske regering griber ind i overenskomstforhandlingerne. Det fine ord stammer fra 60'erne. Men Stauning er indkomstpolitikens fader:

Allerede i 1925 gjorde han det første forsøg. Anledningen var ikke en kollektiv overenskomstforhandling, men transportarbejdernes strejke. Over for denne foreslog Stauning en provisorisk lov om strejkeforbud. Kun strejkens ophør forhindrede loven i at blive vedtaget. Men Stauning opnåede da at skabe præcedens for regeringsindgreb.

Det benyttede han sig af i 1933 i det berygtede Kanslergadeforlig, hvor Stauning-Munch-regeringen efterkom arbejdsgivers krav om 20% lønnedskæringer, ved at forlænge overenskomsterne et år og udstede strejkeforbud.

Allerede året efter greb Stauning ind over for 5000 slagteriarbejdere, der ikke ville bøje sig for kravet om at vise mådehold. Deres indkomst blev forlænget uændret ved lov, og de fik den faglige voldgift (datidens Arbejdsret) på halss.

Samme metoder benyttede H.C. Hansen sig af i 1956. Arbejderne havde ved afstemning forkastet mæglingsforslaget, men H.C. Hansen ophevede det til lov. Resultatet blev proteststrejker og demonstrationer, der overstiger dem, vi har set i år. Mange arbejdere rev også deres socialdemokratiske partibog i stykker.

Klog af skade gik Jens Otto Krag mere smidigt til værks i 1963. Kam-

pagnen for at vise mådehold fik en ekstra tak, mens Arbejdsgiverforeningen udsendte det ene lock-out-varsel efter det andet. Med den begrundelse, at han ville forhindre stor-lock-out, gennemførte Jens Otto sin Helhedsløsning, der betød en forlængelse af de gældende overenskomster (AB nr. 8/74).

Alle disse indgreb har selvfølgelig kun kunnet lade sig gøre, fordi fagbevægelsen under Socialdemokratiets ledelse er blevet knyttet til den borgerlige stat. LO-ledelsen har understøttet socialdemokratiet i hvert eneste af disse indgreb.

BORGERSKABET ØNSKER VALG

Intet under at Socialdemokratiet nu tilbyder sin assistance og foreslår et valg, og en socialdemokratisk ledet regering derefter.

De andre partier, der ønsker at varetage kapitalens interesser slutter op. Kritikken mod Hartling-regering frestærkes, også blandt sine egne forligspartier.

Og Hartling inviterer selv til at blive væltet, ved at love regeringsindgreb i overenskomstforhandlingerne i slutningen af december. Kun meget få af hans forligspartier vil støtte ham i dette. Enhver folketingsmand ved, at hvis det er Hartling, der gennemfører regeringsindgreb, så vil arbejderklassen rejse sig i en bevægelse, som selv "formandsinitiativet" og de venstresocialdemokratiske fagbureaukrater landet over vil få svært ved at dysse ned. Kun en socialdemokratisk ledet regering har en chance for at slippe helskindet gennem et regeringsindgreb. For selvom vi ved, at DKP og SF vil stemme imod, så ved vi også, at de under ingen omstændigheder vil vælte en "arbejder" regering.

Et valg nu vil altså først og fremmest løse nogle problemer for kapitalen, for det er meget sandsynligt, at der kan stables en socialdemokratisk "mådeholds" regering på benene, og overenskomsten vil være reddet for LO-lederne og kapitalen.

Men det er også meget sandsynligt, at DKP vil få en stor fremgang ved et valg, og blive det, de så hedt ønsker: et "ansvarligt" parti, der får lov til at støtte en socialdemokratisk regering. Hvis det sker, vil den gunstige situation for kapitalen på lidt længere sigt vende sig til en ugunstig. De arbejdere, der har stemt på et af de tre arbejderpartier, vil endnu en gang få at se, at det reelle indhold i en "arbejder" regeringspolitik ikke adskiller sig fra en åbenlys borgerlig regering. De vil se, at selv ikke en "arbejder" regering med støtte fra det "kommunistiske" parti vil kunne:

- 1) Afskaffe arbejdsløsheden, end-sige begrænse den
- 2) Forhindre prisstigningerne
- 3) Undlade at foretage nedskæringer på det sociale område

Dette vil resultere i, at flere og flere arbejdere vender ryggen til Socialdemokratiets, SF's og DKP's klassesamarbejde.

24.11.74

Fortsat fra side 1

REAL - LØNNEN...

OVERENSKOMSTKRAVENE ER
30 % MINDRE END I 1973

Bliver overenskomsterne ført igen-nem betyder det en videreførelse af den reallønstilbagegang, der allerede har fundet sted fra sidste overenskomst, og døren er åbnet for fortsat reallønstilbage. Kravet om 65 øre pr dyrtidsportion i mod-sætning til tidligere 40 øre, dækker ikke prisstigningerne. Fuld dækning for dyrtiden vil kræve 50 øre pr. point, altså det samme som 1,50 kr. pr. portion, og det vil kræve, at dyrtidsreguleringen kommer til udbetaling hver gang reguleringspristallet er steget et point. Og ikke som nu, hvor det skal stige 3 point og yderligere kun reguleres 2 gange om året.

Thomas Nielsen løj på et offentligt møde i Vojens om reallønnen. Han udtalte: "Reallønnen er generelt steget med 3% i 1973, og den er f.eks. inden for metalområdet steget med 6-9%". Som enhver kan mærke på pengepungen er det en lodret løgn fra Thomas Nielsens side. Realiteterne er, at inden for metalområdet, som er det område, der er bedst stillet i overenskomstperioderne grundet længdningen, har der været et reallønsfald på mindst

5%. De lønkrav, der rejstes fra LO og de enkelte forbund vil ikke rette op på denne reallønstilbagegang.

Men fagbureaukraterne nøjes ikke med at lyve. Formanden for fabriks- og specialarbejderne i København, socialdemokraten Villy Nielsen, var på generalforsamlingen den 29. 10 i Folkets Hus et godt udtryk for den melodi, der bliver spillet på generalforsamlinger landet over. Indholdet af hans beretning var: det er hårde tider, og arbejderklassen rammes af arbejdsløshed, arbejdsgiverne har fået fat i den tykke ende af kæppen. Men vi må jo sætte vores lid til at en arbejder-regering kan få bøtten til at vende.

Kapitalen retter sin offensiv mod os, ja. Men fagbureaukraterne går i spidsen for den ved at sprede passivitet og nederlagsstemning.

Hvad siger DKP, SF og andre såkaldte progressive fagforeningsfolk til overenskomstforhandlingerne. Det kom klart frem på den Faglige Konference, som Formandsinitiativet afholdt i Nørrebrohallen i oktober. Herfra kræves det, at LO står fast på kravene fra arbejdspladserne, og tvinges til at føre dem igennem. Det er åbenlyst forræderi mod arbejderne, det er at stikke os blår i øjnene. De krav, der forhandles er ikke arbejdspladsernes krav. Det er krav, der rejstes af en snæver klique i forbundenes og LO's top. De har lige så lidt med arbejderens krav at gøre

som Thomas Nielsen har med hamderligt arbejde at gøre. DKP, SF og nogle "venstre" socialdemokrater vil have os til at tro, at de krav, der er rejst, er vores krav, og de vil have os til at tvinge LO til at stå fast på disse krav. Det er en opbakning om LO's klassesamarbejdslinie.

Vi har lært af erfaringerne fra utallige overenskomster, at LO og fagforbundene går kapitalisternes ærinde, at DKP og SF bakker op om LO, blot lidt mere militante i deres ord. Mod LO's klassesamarbejdslinie og DKP's og SF's opbakning rejser vi kampens parole KLASSE MOD KLASSE. En fremgangsrig kamp mod reallønssænkninger og mod kapitalens offensiv må tage sit udgangspunkt i arbejderens selvstændige organisering i kampsituationer på arbejdspladserne, ført gennem demokratisk valgte strejkekomiteer. På et sådant grundlag kan arbejderklassen føre sin forsvarskamp igennem på trods af kapitalens offensiv. Socialdemokratiets og LO's klassesamarbejdslinie og DKP's og SF's opbakning til denne. Og med vores grundlag KLASSE MOD KLASSE kan vi stille parolerne:

NEJ TIL REALLØNSSÆNKNING
FULD DÆKNING FOR DYRTIDEN
VENT JER INTET AF DE REFORMISTISKE LEDERE
STOL PÅ EGNE KRÆFTER
LEVE DE VILDE STREJKER

ARBEJDSGIVER- FORENINGENS UDSPIL

Der er lagt hårdt ud fra arbejdsgiverens side. Deres triumf er arbejdsløsheden og truslen om endnu flere fabrikslukninger, hvis ikke LO vil makke ret.

Igennem lang tid er der slået på trommer i dagblade og radio/TV om mådehold og løntilbageholdenhed. Således siger Dansk Arbejdsgiverforening: "Man er skuffede over, at de krav, der indtil nu er kommet fra fagbevægelsen er så traditionelle, og de viser ikke forståelse for omkostningsniveauets alvorlige indflydelse på beskæftigelsen. Der er ikke plads til nogen reallønssstigning." (Børsen den 28/10.)

Kravene fra Dansk Arbejdsgiverforening er: Ingen lønfremgang, fjernelse af dyrtidsreguleringen til fordel for 1 årlige overenskomster, og ingen taktregulering i overenskomstperioden, hvilket alt sammen betyder: Frit spillerum for videreførelsen af reallønssænkningen.

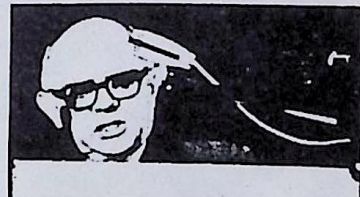
SID har svaret på Dansk Arbejdsgiverforenings udspejling i en udtalelse fra Deres kongres, hvori der står:

"De gentagne arbejdsgiverindgreb på den automatiske dyrtidsregulering skal tilbagevises. Forbundet må kræve dyrtidsportionerne forhøjet til fuld dækning, og der må gennemføres en kvartalsregulering. Derudover skal forbundet støtte planerne om en solidarisk reform, der giver samme dyrtidsregulering til alle lønmodtagere. I modsat fald må vi kræve et-årige overenskomstforhandlinger."

SID's udtalelse er, trods de store ord i indledningen, en direkte indrømmelse til Dansk Arbejdsgiverforening. SID er villig til at acceptere et bortfald af dyrtidsreguleringen til fordel for et-årige overenskomster.

Carl Madsen: »Jeg lægger ikke hovedet på blokken.«

Den 20/11 var jeg til forfatteraften med DKPeren Carl Madsen på biblioteket ved Urbanplanen i København. Der var mødt ca. 120 mennesker op og C.M. skulle "fortælle om sit samfundskritiske forfatterskab, læse op og diskutere".

Carl Madsen på DKPs landsmøde

Den første del af aftenen gik med at C.M. underholdte med at fortælle om sine oplevelser bl. a. i det danske retssystem som en del af statsmagtens voldsapparat til at knægte folk, der ikke underordner sig systemet. Desuden om besættelsestiden, hvor statsmagten og det danske politi villigt samarbejdede med nazisterne og optrådte som stikkere.

Senere var der lejlighed til at stille spørgsmål, som for det meste kom til at dreje sig om mere eller mindre uvæsentlige detaljer om besættelsen. F.eks. om forskellige personer i Frihedsrådet, om hvorvidt Christian X havde modtaget penge af ØK, og en hel del andre spørgsmål. På et vist tidspunkt kom man også ind på at diskutere Gllstrup.

Nu har jeg læst i ARBEJDERBLA-

DET nr. 7/74 om DKPs landsmøde i juni måned, at C.M. havde udtalt, at det manifest, landsmødet vedtog, ikke var et revolutionært parti værdigt, men derimod et reformistisk. Desuden har C.M. 's parhædning Løjre-Hvalsø rejst kritik af partiets linie bl. a. m.h.t. teorien om fredelig overgang til socialismen. Derfor stillede jeg C.M. det spørgsmål, om han da mente, at DKP er et reformistisk parti. Hvortil han svarede: "Jeg har været medlem af Danmarks Kommunistiske Parti siden 1928, og jeg lægger ikke hovedet på blokken. Jeg nægter at besvare det spørgsmål. Jeg vil gerne diskutere alverdens spørgsmål, men ikke

DKP's politik!!!!"

Det vakte en del forundring, at C.M. ikke ville diskutere DKP's politik, specielt når han markerer så tydeligt, at han står i opposition til DKP's officielle linie. Fra flere tilhøreres side var der virkelig interesse for at diskutere disse spørgsmål, og derfor må man spørge: Hvor megen lid kan man sætte til C.M.'s kritik, når han ikke er villig til åbent at diskutere den?

MB

TEGN GRATIS
ABONNEMENT PÅ

**KINA
I DAG**

Udg. af den kinesiske
Folkerepublikke Ambasa-
sade i Danmark, Øre-
gårds Allé 25, 2900
Hellerup. HE 5806.

INDOKTRINERINGSDEBATTEN: Ytringsfriheden begrænses i frisindets navn

Nu da vandene har lagt sig, efter den af undervisningsdirektør Asger Baunbak-Jensen og undervisningsminister Tove Nielsen iværksatte offentlige "debat om den marxistiske indoktrinering i folkeskolen", kan man fristes til at sidde tilbage med en vis følelse af lettelse: Der er ikke blevet rejst tjenestemandssager mod venstreorienterede folkeskolelærere. Det konservative Folkepartis krav om et (ikke nærmere specificeret) løfte vil sandsynligvis ikke gå igen i Folketinget.

Den hævdede "marxistiske indoktrinering" er ikke blevet dokumenteret. Vi har ikke fået ansættelsesforbud som i Vesttyskland og Norge. Er der da slet ikke sket noget? Og hvorfor har reaktionen da valgt netop dette tidspunkt til at iværksætte sin hetz? Den begyndende krise, arbejdsløsheden og de gennem lovgivningen legaliserede nedskæringer og angreb på arbejderklassen har fremkaldt vrede og en tydelig kampvilje blandt arbejderne. Kampviljen vil næppe aftage når krisen uddybes og dens byrder bliver læst over på arbejderklassen. Og på ethvert tidspunkt hvor kapitalen er i vanskeligheder vil den søge at aflede arbejderklassens opmærksomhed og stramme sit ideologiske greb om den. Hertil er en hetz udmærket.

Folkeskolen er desuden af stor betydning for kapitalen, da alle vore børn skal igennem den og afrettes efter dens formål, som ifølge de ministerielle bekendtgørelser er:

"at dygtiggøre børnene til at gå ud i samfunds- og erhvervslivet, velegnede til at opfylde de krav man med rimelighed kan stille".

Den stødende "debat" har alle en hetz kendetegn: en minoritet af mere eller mindre venstreorienterede lærere lægges for offentligt had, der advares mod en "marxistisk indoktrinering" som man imidlertid ikke

kan give nogle konkrete eksempler på. Herved fremkaldes der en stemning af usikkerhed, angst og mistillid navnlig blandt forældrene. Spørger man hetzens initiativtagere hvorfra de har fået den skøre ide, at det kongelige danske skolevæsen skulle være "tyranniseret af marxister" svares der vagt og henholdende: "Det er jo almindeligt kendt at... og "på de utallige møder jeg har deltaget i landet over har jeg fået det indtryk at...". Dokumentation og undersøgelse skyes som pesten. Det er betegnende, at Tove Nielsen har afvist et konkret forslag om undersøgelse af skolebørnernes ideologiske indhold samtidig med at hun hævder, at der finder en "marxistisk indoktrinering" sted. Læs dine børns skolebøger!

"Hansen køber for 35.000 Kr. obligationer til 5% p.a. Hvor meget...."

Foruden opsvinget i arbejderklassens kamp findes der endnu en god grund, til at iværksætte hetzen netop nu: en begyndende arbejdsløshed og overproduktion af folkeskolelærere vil gøre det let for skolekommissionerne at vælge og vrage. Deraf de mange opfordringer til forældrene (som også er repræsenterede i skolekommissionerne der foretager ansættelser) om at "være på vagt". Denne risiko for at blive vraget vil skabe angst hos lærerne, der på den måde skal tvinges til at give køb på deres meninger og holde sig strengt til skolebørnernes borgerlige overfladiskhed, udeladelser, fordrejelser og løgne.

Hensigten med hetzen synes at være den, at skabe en slags selvjustits blandt venstreorienterede lærere. Herved kan man overflodig gøre en dansk parallel til de mere drastiske tyske og norske forhold hvor der foregår en regulær sortlisting og fyring af venstreorienterede lærere. Skræmme-taktikken er her til lands tidligere blevet af-

Rolf Bak-Jensen.

prøvet med held i Danmarks Radios Børne- og Ungdomsafdeling af Erhard Jakobsen og hans aktive lytter-komite.

Det borgerlige frisinds opløsning er slået ud i en ildelugtende forrådnelse: indskrænkningerne af demokratiet og ytringsfriheden sker - i demokratets og ytringsfrihedens navn.

Men hvordan skal vi da føre kamp mod disse angreb på de demokratiske rettigheder? Skal vi - som DKP og "Kommunistiske studenter" slå til lyd for at "bevare undervisningsanstaltens uafhængighed af staten"? Nej, vi skal afsløre, at undervisningsanstalterne aldrig har været uafhængige af staten, så lidt som kirken eller domstolene. Vi kan heller ikke - som DKP - betragte lærerstanden i almindelighed som arbejderklassens forbundsfælle og kæmpe for dette mellemklassens interesser og privilegier. Men vi skal støtte de lærere, der trods hetzen, stiller sig på arbejderklassens side og underviser vore børn i, hvordan dette samfund faktisk ser ud. Vi må afsløre hulheden og hykleriet i reaktionens krav til folkeskole-undervisningen om "alsidighed" (når blot ikke arbejderklassens krav tolereres) og "frisind" (når blot det ikke omfatter frihed for proletarisk tankegang og kultur).

GENANSAT EFTER STREJKE

Jeg vil kort fortælle om en strejke, vi havde på jernstøberiet Tasso i Odense, hvor jeg arbejder.

I forbindelse med arbejdstidsnedsættelsen til 40 timer og hjulpet af den store arbejdsløshed forsøger Arbejdsgiverne i hele landet at gøre vores arbejdstid mere effektiv bl.a. ved at afskaffe de kaffepauser, som er en kutyme på de fleste arbejdspladser. Her på Tasso har det igennem en år-række været en fast kutyme, at vi gik over i kantinen og drak vores kaffe på grund af generne i støberiet. Men nu begyndte vores mester for et stykke tid siden at sige, at vi ikke længere måtte drikke kaffe i kantinen eller, at vi skulle spørge om lov.

Da denne kaffepause havde været en kutyme igennem mange år, rettede vi os ikke efter mesterens trusler.

Dog blev der færre og færre, som gik over i kantinen. Og en dag, da jeg var den første som gik over til kaffepause, kom mesteren og sagde, at jeg var fyrret. Det ville jeg naturligvis ikke acceptere og sagde til min mester, at han kunne gå til min tillidsmand. Rygtet om min fyring spredte sig hurtigt, og midt på dagen havde vi et strejke-møde i hele afdelingen.

Vi blev enige om at stille 2 krav: At jeg blev genansat og at vi fortsat måtte holde kaffepause.

Da ledelsen afviste vores krav, besluttede vi at strejke fra mandag kl. 12, og mødes igen onsdag morgen. Vi var ca. 130 mand, som gik hjem.

Da vi mødtes onsdag, fik vi at vide af ledelsen, at jeg kunne blive genansat, men at vi mistede vores ret til at gå i kantinen i

Niels Østergård Hansen - fyrret, men genansat efter strejke

kaffepausen. I stedet skulle hvert sjak nu sende en mand over efter kaffe. Ledelsen henviste til en aftale fra 1954, hvor der stod, at vi ikke har nogen ret til at gå i kantinen. Derefter var der flertal for at gå i arbejde.

Efter strejken fik vi at vide at Tasso var blevet tilbudt hjælp fra Arbejdsgiverforeningen, men vi fik ingen hjælp af foreningen.

Jeg og mange andre mente, at vi skulle have fortsat strejken, og givet farten i alle aftaler og love, som fagforeningerne forsøger at binde os med. I stedet for at gå i arbejde skulle vi have fortsat strejken, indtil kravet om ret til kaffepause i kantinen var blevet opfyldt. Nu blev jeg godt nok genansat, men arbejds-giveren fik strøget kaffepausen, som han ønskede.

I arbejde, som i fremtiden vil blive udsat for lignende forsøg fra arbejdsgiverens side på at gøre arbejdstiden mere effektiv, må lære af vores erfaring. Bøj jer ikke, og fortsæt strejken til I har fået alle jeres krav igennem. Kun på den måde kan vi forsvare os mod kapitalens overgreb. N. Ø. H.

Om gadesalg af ARBEJDERBLADET

Arbejderbladet har snakket med lederen af boligcellen i Urbanplanen i København, Palle, som er typograf, om cellens bladsalg.

AB: Hvordan går salget efter omstruktureringen af Københavnsdistriktet?

P: Da Urbanplanen blev dannet, overtog den den tidligere Amagerafdelings salgssteder, som var på gadehjørner o.lign. Det gik ikke særlig godt, ikke fordi der ikke kom folk nok, men der blev ikke solgt ret mange blade og det var ret deprimerende at stå i 2 timer og sælge 5-10 stykker. Nu er det sådan, at vores boligsalg fordeler sig på to bebyggelser, Urbanplanen og Hørgården, der begge har et indkøbscenter. Efter at have hørt om andre boligcellers erfaringer med gadesalg i boligområdet, mente vi, at vi skulle gå igang i de to indkøbscentre. Det blev til at fire kammerater sælger med en stander i Urbanplanen, både fredag og lørdag, så vi når alle week-endindkøberne. Vi har nu solgt 3 gange og har gjort visse erfaringer.

AB: Hvilken betydning har det så haft, at I er begyndt at sælge i boligområdet?

P: Fordelen ved at lave gadesalg i boligområdet er, at man kommer i kontakt med flere folk end de faste købere. Dette giver en bedre spredning af vores politik og bedre mulighed for en forankring i området, hvilket er en fordel, når vi skal træde offentligt frem på møder o.lign.

AB: Sælger I flere blade på den måde?

P: Vi kan se at det har været det rigtige at gøre, både med hensyn til hvor mange blade vi har fået solgt og alle de diskussioner vi har haft med folk. Da vi startede på salget i centrene, dvs. nr. 8,

solgte vi 50-60 blade og nu, altså nr. 10, sælger vi over 100. og det ser stadig ud til at stige. Det kan man jo kalde en fremgang. Men der er også en anden grund til at vi synes, det går godt, og det er måden vi sælger på. I og med, at man har sine faste købere i området løber man jo ind i dem, og får sig selvfølgelig en sludder. Købere fra sidste nummer kommer også igen og skal have det nye nummer. Det giver også anledning til at snakke. Alt det gør at man hører til i kvarteret, og ikke er nogen, der tilfældigvis kommer en gang imellem. Det gør, at man i sin agitation er meget mere sikker, og ikke lader sig stoppe af et nej.

AB: Har I mødt DKP'ere, som solgte Land og Folk.

P: Ja, om lørdagen står de i Urbanplanen og første gang, vi kom, brokkede de sig over, at vi tillod os os at komme på deres enemærker og beskyldte os for at være ekstremister. Vi prøvede at få nogle argumenter, hvilket var umuligt. Da vi begyndte at sælge, og folk virkelig købte bladet, begyndte de at råbe og skrike til folk, der ville købe Arbejderbladet, at de hellere skulle købe Land og Folk. Dette bevirkede, at køberne studerede og rystede på hovedet. DKP'erne prøvede også at smigre os med tilråb som f.eks.: "Derhøje står Jehovas vidner og Kirkens Kors-hær". Denne fremgangsmåde fra DKP'ernes side bekræftede det rigtige i vores egen: Vi lod dem råbe og gik stille og roligt lige til folk og agterede for Arbejderbladet, og benyttede måske lejligheden til at forklare forskellen mellem DKP og KAM-1. Vi opdagede, at det betyder meget at optræde høfligt og korrekt, også selv om folk ikke vil købe bladet, for de kommer jo igen og køber måske et nummer.

AB: Hvordan er det så i Hørgården?

P: Her er ingen DKP'ere, men vi bruger samme fremgangsmåde: Vi kører afdæmpede frem, men støddigt. Da vi solgte nr. 10 om fredagen mødte vi en, der havde købt nr. 9, men som denne gang sagde nej. Om lørdagen kom han igen og vi prøvede atter. Da han kom ud fra supermarkedet stak vi for femte gang bladet i næsen på ham. Han standsede så og sagde: Det var I sku længe om. Han købte bladet og spurgte, hvad mon Knud ville sige til det. Vi stod så og snakkede lidt om at han er en smule blød i det af at sidde inde i folketinget, hvorefter køberen stak Arbejderbladet i lommen og sagde: "Ja, Knud er sku en smørklut!" - Det luner på en kold novemberdag.

AB: Hvordan reagerer folk, når de hører navnet Arbejderbladet?

P: Vi har været ude for at folk siger til en, at I er sku da ikke arbejdere, og de kammerater der netop ikke er arbejdere, har lidt svært ved at takle sådanne bemærkninger. Der mener vi at linien må være, at hvis det er en arbejder der siger det, skal man tage det som noget positivt. Han har set alt for mange studentergrupper køre på røven og har en sund mistillid til sådanne folk. Man må hurtigt muligt få det drejet hen på politiken og bort fra det personlige. Der kan vi jo netop henvise til at vi har arbejdermajoritet i alle ledende organer, samt hvad det betyder for politiken.

AB: Mener I at de retningslinier for gadesalg I er kommet frem til kan bruges af andre celler?

P: Ja, vi vil opfordre alle de kammerater der har almindeligt gadesalg på gadehjørner o.l. og har de samme dårlige erfaringer med det som os, at de finder nogle boligområder hvor der er indkøbsmuligheder og så begynde at sælge der, for netop at få den kontakt det giver at sælge til de samme folk gang på gang.

Arbejder- slut op om KAM-1 meld dig til grundskoling

I alle byer, hvor KAM-1 er repræsenteret, er der grundskolingskurser for folk, der ønsker at blive medlem af KAM-1.

KAM-1 er ikke nogen småborgerlig vælgerforening eller en akademisk diskussionsklub, men derimod en organisation af aktive revolutionære, der bygger deres praktiske arbejde på den videnskabelige socialisme, således som den er skabt og videreudviklet af Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tse-tung.

Derfor går vejen til medlemsskab også over deltagelse i en grundskoling, hvor deltagerne får et første overblik over de grundlæggende revolutionære skrifter.

Vi opfordrer alle arbejdere, der har indset, at vi behøver et nyt re-

volutionært arbejderparti i kampen for socialismen, til at gå med i KAM-1's grundskoling.

Kurset går over 10 aftener, og omfatter følgende emner:

1. Introduktionsmøde
2. Den historiske materialisme
3. Dialektikken
4. Erkendelsesteorien
- 5./6. Marxismens politiske økonomi
7. Staten
8. Partiet
9. KAM-1's politiske platform
10. Opsummering med henblik på forbedringer af kommende studiekredse.

Tag kontakt med de lokale afdelinger, eller henvend dig til forbundet centralt.

ARBEJDERFORLAGET

Fr. Engels:	Arbejdets rolle ved abens forvandling til menneske	1 kr
V.I. Lenin:	Om strejke	2 kr
	Staten	2 kr
	De russiske socialdemokraters opgaver	1 kr
	Et brændende spørgsmål - om kampen for det revolutionære parti	3 kr
	Hvad skal man begynde med - artikler om partiopbygning i Rusland	4 kr
J. Stalin:	Mod forladigelserne af parolen om selvkritik ..	1 kr
	Samtale med Emil Ludwig	1 kr
	Om dialektisk og historisk materialisme	3 kr
	Om partiet	3 kr
E. Thälmann:	Tyskland, socialdemokratiet og fascismen ..	1 kr
	Politisk platform (fra KFML(r)'s 3. kongres)	4 kr
O. Nyström:	Fascisme og socialfascisme	3 kr
	Strasbourgteserne, om den økonomiske kamps taktik	1 kr
	SUKP(b)'s historie, kap. 1 og 2	4 kr
V.I. Lenin:	Brev til en kammerat - om vore organisatoriske opgaver	3 kr
Fr. Engels:	Kommunismens grundlæggende	3 kr
J. Stalin:	Kort om meningsforskellene i partiet	5 kr
	SUKP(b)'s historie, kap. 3	5 kr
	KAM-1's GRUNDCIRKEL (Studieopgaver)	4 kr
	ARBEJDETSANGE (nye og gamle i udvalg, med akkorder) ..	3 kr
Pris + porto indsendes	ARBEJDERFORLAGET	
på giro 23 42 79	Nørregade 65	5000 Odense

Erfaringer fra de arbejdsløses kamp

Den stigende arbejdsløshed i Danmark og resten af den kapitalistiske verden, som følge af den kommende overproduktionskrise, kaster arbejderklassen ud i alvorlig kamp.

Hele det kapitalistiske verdenssystem styrer mod en voldsom krise. En krise som vil blive mindst lige så omfattende og hård som krisen

i 30'erne. Hvornår den bryder ud i lys lue, afhænger af de kapitalistiske landes regeringer, og deres indsats for at udskyde den. Men en ting er sikker, uanset, hvad de foretager sig, uanset om der kommer en bedre beskæftigelse og en vis fremgang, som vi har set det i Sverige, så vil overproduktionskrisen være en realitet i

løbet af de kommende år.

Det stiller store og vanskelige krav til os som kommunistisk organisation. Vi kommer til at stå overfor den opgave at deltage aktivt i organiseringen af de arbejdsløses kamp. Problemet for os er, at vi dels er en lille organisation med ringe indflydelse i arbejder-

klassen, dels at vi totalt mangler praktiske erfaringer for, hvorledes en sådan kamp skal organiseres og føres.

Vi bringer derfor uddrag af en beretning, som Wilhelm Pieck afgav for Eksekutiv-Komiteen i Kommunistisk Internationale i 1935. I denne beretning opregnes de forskellige partiers erfaringer og der anvises veje for, hvorledes kampen skal organiseres og føres blandt de arbejdsløse og for arbejderklassen som helhed. Beretningen er blevet aktuel for os idag og det er nødvendigt grundigt at studere den og tage ved lære af de erfaringer, der oprindes, således at vi selv kan få en klar linie for organisationen i dette spørgsmål.

WILHELM PIECK

Wilhelm Pieck blev født i Tyskland i 1878. Før den 1. verdenskrig var han medlem af Socialdemokratiet og stod på dets venstrefløj og han var aktiv i fagbevægelsen. Under verdenskrigen sluttede han sig til Spartakusforbundet og blev senere arresteret. Under november-revolutionen i Tyskland i 1918 var han en af de ledende blandt Berlins revolutionære arbejdere. I 1919 blev han igen arresteret sammen med Karl Liebknecht og Rosa Luxemburg. Han var medlem af det tyske kommunistpartis centralkomite fra 20'erne og fra 6. verdenskongres i Kommunistisk Internationale var han medlem af Eksekutiv-Komiteen.

WILHELM PIECK'S BERETNING

Studiet af den kommunistiske bevægelses erfaringer med organiseringen af de arbejdsløse er en vigtig opgave idag, hvor den kapitalistiske verden atter er ramt af krise og massearbejdsløshed.

I alle lande stod kommunisterne i spidsen for kampen mod udsættelse af arbejdsløse fra deres lejligheder, fordi de ikke havde betalt husleje, for en ekstraordinær understøttelse fra de kommunale myndigheder i penge eller naturallier, kartofler, kul o.s.v.

Denne kamp var overordentlig vanskelig. Kun ved oprettelse af et helt net af arbejdsløshedsorganisationer og gennem store demonstrationer, hvor det ofte kom til heftige sammenstød med politiet, lykkedes det at fravriste den borgerlige stat og dens organer indrømmelser til gunst for de arbejdsløse.

På grund af denne kamp lykkedes det i en række lande at lette til-

standen for en del af de arbejdsløse, og at yde alvorlig modstand imod forringelsen af den sociale lovgivning. Men det lykkedes ikke at forhindre gennemførelsen af sådanne forringelser.

I en række lande lykkedes det kommunisterne at have arbejdsløshedsbevægelsen, hvis masser for største delen udgøres af næsten retsløse arbejdere til et betydeligt højere stade. I lande med offentlig arbejdsløshedsforsikring som Tyskland, England, Polen, Tjekkoslovakiet og Østrig stod kommunisterne i spidsen for kampen imod forringelse af forsikringssystemet, imod nedskæring af understøttelsessatserne og nedsettelse af understøttelsesperioden, imod de arbejdsløses over-

flytning fra arbejdsløshedsunderstøttelse til krisehjælp. I De Forenede Stater, hvor der ikke findes noget offentligt arbejdsløshedsforsikringssystem, udfoldede kommunisterne en kampagne for indførelse af en sådan forsikring, organiserede for at understøtte det demonstrationer, møder og kongresser og opnåede derved hjælp fra fagforeninger og fremskridtsvenlige intellektuelle.

Når det trods den hårdnakkede kamp fra fremskredne dele af de arbejdsløses side ikke lykkedes yderligere at øge denne bevægelse og at omskabe den til de bredeste arbejdende massers kamp, og når arbejdsløshedsbevægelsen endog i 1932 i de fleste lande var meget svag, så har det følgende årsager:

1. De socialdemokratiske føreres forbrøderiske sabotage og direkte kamp imod de arbejdsløses krav og bevægelse forhindrede, at der opnåedes en følelig forbedring i de uhyre mange arbejdsløses stilling, hvilket havde til følge, at de arbejdsløse blev skuffede og passive.
2. Socialdemokratiet forhindrede, at arbejdsløshedsbevægelsen blev understøttet af strejkebevægelsen hos bedriftsarbejderne, der stod ganske passive overfor de arbejdsløses nød, elendighed og sult.
3. Det lykkedes os kun at inddrage en ubetydelig del, ca. 10-20 pct. af de arbejdsløse ind i den aktive kamp, medens flertallet af de arbejdsløse forblev passive.
4. Man prøvede ikke alle de metoder for kamp, som kunne have rusket stærkere op i den offentli-

ge mening og bedre have kunnet formå at vinde hele folkets stærkere sympati for de arbejdsløses kamp. Alene med politiske demonstrationer, som undertiden slet ikke forfulgte noget konkret mål, kunne man ikke opnå det. Vi erinder alle, hvilket indtryk hungermarcherne i England og De Forenede Stater har gjort på hele verden. Men hvor meget stærkere ville indtrykkene ikke have været på den offentlige mening, hvis virkelig alle sultende arbejdsløse var gået ud på gaderne med deres koner og børn under kravet om brød og understøttelse.

5. Kommunisterne har heller ikke forstået at popularisere sådanne paroler, som havde været i stand til ved deres konkrete indhold at mobilisere de arbejdsløse til kamp mod kapitalen og også at forbinde masserne i bedrifterne med denne kamp. Det drejer sig om sådanne krav, som at konfiskere lagre til fordel for de arbejdsløse, at beskatte kapitalisterne særligt, at beslaglægge bedrifter, som blev lagt stille, eller i hvilke der var masseafskedigelser, og andre lignende fordringer. I nogle lande opstillede kommunisterne ganske vist sådanne krav, men det skete ofte forsent, populariseringen deraf lykkedes ikke i tilstrækkelig bred målestok, og fremfor alt: der blev ikke ført nogen alvorlig kamp derom.

6. Man opdagede ikke alle veje til offentlig arbejdsløshedshjælp. Jeg vil kun her anføre et eksempel fra Sovjetunionen. Da der i 1921 herskede hungersnød i Sovjetunionen, tvang folkemasserne gejstligheden fra den reaktionære kristelige kirke til at bruge deres sammenhobede guld og sølv til understøttelse af de sultende masser. På lignende måde skulle folkemasserne også have tvunget de besiddende, kirken og sta-

ten i Tyskland, i De Forenede Stater, i Østrig, Polen og andre lande til at åbne deres skatkamre for de arbejdsløse, der var ved at omkomme af sult.

Det er ligeledes hævet over enhver tvivl, at de socialdemokratiske føreres fatalistiske indstilling, at der intet var at udrette mod krisens elementarmagt, gjorde sin virkning på hele proletariatet. Der fandtes i arbejdsløshedsbevægelsens ledelse altfor meget ren og skær agitation og altfor lidt initiativ til organisation af en virkelig kamp. Kommunisterne, der ganske vist havde forstået at organisere tusinder og atter tusinder af arbejdsløse, havde endnu ikke opnået færdighed i at gribe millioner med denne bevægelse.

Det var grunden til, at en del af de arbejdsløse i Tyskland hoppede på fascisternes limpind, da disse åbnede deres velgørenhedsskøkkener for de arbejdsløse, lod sig forlede af propagandaen om "folkefællesskab" og vendte sig bort fra den revolutionære kamp. Også i andre lande lod bevægelsens aktivitet meget tilbage at ønske.

Arbejdsløsheds møde i Århus

Mandag d. 11. 11 var der møde i Kongreshuset mellem repræsentanter fra Århus byråd og ca. 250, arbejdere, hovedsagelig arbejdsløse.

Den socialdemokratiske borgmester Orla Hyldested samt de andre socialdemokrater holdt nogle pæne taler, om hvad de havde gjort og hvad de havde tænkt sig at gøre, men når folk bad om konkrete svar sagde de bl.a., at folk måtte gå på socialkontoret og skattekontoret

og derigennem løse deres økonomiske problemer.

D.K.P.'s svar på de arbejdsløses krav var, at Hartling-regeringen skulle afskaffes, og de sagde, at årsagen til arbejdsløsheds krisen var Hartling-regeringens politik, og kom overhovedet ikke ind på at det er det kapitalistiske systems naturlige udvikling.

Efter at de arbejdsløse gang på gang havde fået en sludder for en sladder, hver gang de afkrævede panelet et konkret svar på deres krav, mistede de totalt tilliden til de såkaldt folkevalgte repræsentanter. Det kom klart til udtryk, da en arbejder, som var så heldig at være beskæftiget, rejste sig op og sagde, at de i aften havde fået bevis på, at den eneste måde, hvorpå de arbejdsløse og de arbejdende kunne få forbedret deres forhold, var ved selv at aktionere. Han opfordrede derfor til et samarbejde mellem de arbejdsløse og de arbejdende.

Efter klapsalverne at dømmen var han den, der fik størst opbakning i forsamlingen.

Dagen efter, tirsdag, d. 12. 11, var der møde i "Huset", arrangeret af arbejdsløshedsudvalget.

Der kom ca. 40-50 mennesker og mødet blev åbnet af en ordfører fra arbejdsløshedsudvalget.

Ove Peitersen, formand for murerne i Århus, fik ordet og fortalte

te med en flom af fraser, hvorledes man d. 26. 11. ville arrangere et tog til København. 1200 arbejdsløse ville der blive plads til og toget ville komme til at koste 50.000 kr.! De 50.000 var garanteret fra København. Det der blev indsamlet i Århus skulle gå til transport af arbejdsløse fra omliggende byer sådan at de kunne komme dertil, hvor toget gik fra.

Nogle af de tilstedeværende spurgte, hvordan det gik med den stærkt opreklamerede aktionsuge, som skulle begynde d. 19., kun en uge efter mødet. Derpå svarede bl.a. Ove Peitersen at man først og fremmest måtte koncentrere "kræfterne" om at få toget til at køre om man så skulle skubbe det helt til København.

En anden spurgte om det ikke ville være en ide at opfordre til strejke rundt omkring i Århus i solidaritet med de arbejdsløse. Dette spørgsmål undgik man fra ledende side smart ved at snakke udenom, og derved faktisk svare nej!

Endnu en gang lykkedes det D.K.P. at få trumfet deres politik igennem. Man bruger altså 50.000 kr. på at sende 1500 arbejdsløse til København for at kunne deltage i en demonstration, der forsøger at bilde folk ind at det er Hartling's skyld, at der er arbejdsløshed! Det er typisk D.K.P. politik at afløse folks utilfredshed og vilje til aktion på den måde!

4 arbejdsløse fra Århus.

Med DKP for "fuld beskæftigelse"!

DKP's Centralkomite vedtog den 25. august et program til sikring af beskæftigelsen. Programmet indeholder de samme forslag som LO's, men adskiller sig dog ved at kræve kontrol med udenrigshandelen, annullering af alle planlagte militær-køb, indefrysning af værdistigninger på jord og fast ejendom og endelig et krav om pris- og profitstop.

De krav som programmet indeholder, der kunne være lidt perspektiv i, nemlig: kontrol med udenrigshandelen, pris- og profitstop kræver som en forudsætning for deres gennemførelse i praksis, en effektiv kontrol. Hvilken kontrolforanstaltning foreslår DKP? - en statslig kontrol.

Adskillige gange har vi haft prisstop, men alligevel er priserne gået i vejret. Den statslige kontrol er selvsagt intet værd. En effektiv kontrol skal føres af arbejderklassen selv, altså fra nedden. For at dette kan lade sig gøre kræves der også, at kontrollen bliver mulig. Dvs. at alle solskaber, banker osv. må tvinges til at åbne for alle hemmeligheder og lægge alle regnskaber og transaktioner frem. Noget sådant stiller DKP ikke forslag om. Den kontrol som DKP kræver, er en kontrol på kapitalens betingelser, som ikke vil genere kapitalisterne det mindste, og som heller ikke vil være til gavn for arbejderklassen.

Intet sted i programmet nævnes eller antydes arbejderklassens kamp mod arbejdsløsheden. Derimod siges det at "Det er arbejderbevægelsens fælles ansvar at en sådan politik sættes igennem". Altså det er Socialdemokratiets, SF's og DKP's ansvar at denne politik sættes igennem i Folketinget. Den mobilisering af de arbejdsløse og af hele arbejderklassen som er en absolut nødvendighed for at føre kamp mod kapitalens offensiv, og som DKP selv stod i spidsen for i 30'erne, er væk; DKP har i stedet stillet sig i vejen for arbejderklassens kamp.

DKP foregøgl os at man kan afskaffe arbejdsløsheden i et kapitalistisk samfund.

Lad os stille dem et par praktiske spørgsmål: Hvornår har der været fuld beskæftigelse i Danmark? Og hvornår har der været fuld beskæftigelse i noget kapitalistisk land overhovedet? Selv på de tidspunkter, hvor Socialdemokratiet havde regeringsmagten, og snakkede om fuld beskæftigelse, var der en arbejdsløshed. 60'erne var en periode hvor beskæftigelsen var god, og fra samtlige folketingspartier blev der snakket om "fuld beskæftigelse". Realiteterne var, at der i 60'erne var en officiel arbejdsløshed på mellem 2-5%. DKP betragter måske en sådan arbejdsløshed som "fuld beskæftigelse"?

FN

Fortsat fra side 1

spidsen stemte imod. Imperialismens vagthund i det sydlige Afrika, fascismens og racismens højborg i området, må for enhver pris ikke forulempes.

I Palæstinaafstemningerne stemte Danmark som bekendt imod PLO's repræsentation ved FN, mens man undlod at stemme ved afstemningen om det palæstinensiske folks nationale rettigheder. Det sidstnævnte begrundes med, at Israels fortsatte eksistens ikke omtales i den pågældende resolution - Danmark står nemlig fuldt og helt på zionismens side: med K.B. Andersen og Anker Jørgensen i spidsen bedyres den danske støtte til palæstinenserne rettigheder. Derfor undlod Danmark at stemme: det "progressive" skid bevarer, imperialismens interesser varetages i praksis - i dette spørgsmål som i alle andre.

LÆR AF DET ALBANSKE FOLK

"Albanien er et primitivt land. Den normale civilisation ophører, når man kommer over grænsen til Albanien, hvor knive og gaffer kun bruges juleaften".

Sådan skrev Ekstrablade's sports-journalist i september måned 72. Han havde netop været i Albanien nogle få timer for at "dække" kampen mellem Fremad Amager og det albanske hold F.C. Besa. Det er da også i det store og hele det billede, der eksisterer herhjemme af det Albanien, der den 29. november fejrer 30-årsdagen for landets befrielse og startskuddet til socialismens opbygning.

Hverken det danske TV eller sports-journalisten fortæller nemlig om

de boretarne, der gør Albanien selvforsynende med olie. Eller om f.eks. tekstilfabrikken Mao Tsetung i Berat, der beskæftiger 6000 arbejdere. Eller om jernværket i Elbasan, der om få år, når det er færdigt, beskæftiger 12.000 arbejdere og gør Albanien totalt uafhængigt hvad angår råstoffer og tunge industrimaskiner.

At gendrive de borgerlige massemediers billede af Albanien som et primitivt og tilbagestående land, er det ene formål med vores artikler

i dette nr. Det andet er at vise, at den danske arbejderklasse i høj grad har noget at lære af det albanske folk. Ikke på den måde, at vi mekanisk skal overføre albanernes løsninger til vores forhold. Men ved at undersøge, hvordan det er gået til, at det albanske folk på 30 år har forvandlet deres land, fra at være undertrykt og underudviklet, til det, det er idag: et selvstændigt industrialiseret land, med en blomstrende økonomi og et blomstrende kulturliv. En udvikling, som har taget mere end 100 år for et land som Danmark. Og hvor mange af de vundne resultater herhjemme idag, med arbejdsledighed og stigende sociale problemer for den ar-

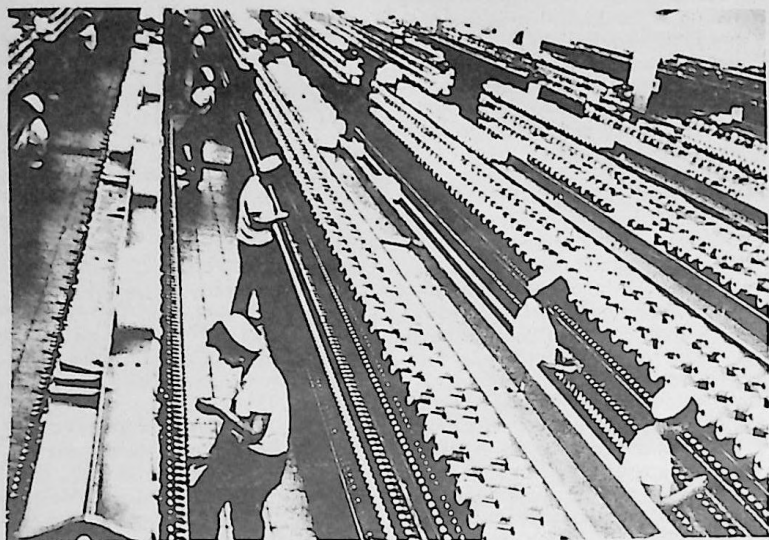
bejdende befolkning, viser sig at være bygget på sand.

Svaret er, at den albanske arbejderklasse i forbund med bønder og alle arbejdende mennesker har haft magten i samfundet. Og de har kun kunnet beholde den, fordi de i alle spørgsmål har holdt fast ved marxismen-leninismen, og anvendt den til at løse problemerne.

Men albanerne tænker ikke kun på deres eget land. De ved at opbygningen af socialismen er en støtte til arbejderklassen og de undertrykte folk og nationer i hele verden. De betragter deres daglige arbejde som en del af den sociali-

stiske verdens revolution, der har som mål at befri verden for al udbytning og undertrykkelse, befri verden for imperialismen. Derfor er Albanien også det eneste land i Europa, der konsekvent bekæmper de to supermagter USA's og Sovjets samarbejde og rivalisering, fordi de ved, at det er den største trussel mod verdensfreden.

Og derfor har de også kun et svar, når udenlandske marxister-leninister og venner af Albanien besøger landet, og spørger, hvordan de bedst kan støtte Albanien: "Vi mener, at I bør opbygge et stærkt revolutionært arbejderparti, og styrte kapitalismen i jeres eget land."

Fra tekstilfabrikken Mao Tsetung, der beskæftiger 6000 arbejdere

ØKONOMIEN: At sætte politikken i første række

Hvilke økonomiske fremskridt er der sket i Albanien efter befrielsen? Hvad har linien for opbygningsarbejdet været? Hvilke problemer har der været i opbygningsarbejdet og hvordan er de blevet løst? Dette er nogle af de spørgsmål vi vil tage op i artiklen. Vi vil prøve at drage de vigtigste fakta om økonomien i Albanien frem og forsøge at give et overskueligt billede af hvordan økonomien har og stadig udvikler sig.

ET UNDERTRYKT, UNDERUDVIKLET LAND

Før befrielsen i 1944 var Albanien et land hvor majoriteten levede i fattigdom og nød. Albanien var et halvfeudalt halv kolonialt land hvor et fåtal af rige jordejere og kapitalister sammen med udenlandske imperialister levede fedt af den arbejdende befolkning.

Produktivkræfterne var meget dårligt udviklet: 87% levede af jordbrug og kun 13% arbejdede i industrien. Storgodsejerne der der kun udgjorde 3% af de som ejede jord, besad 27% af den opdyrkede jord. Bønderne der udgjorde 77% af de der ejede jord,

havde kun ca. 34% af den opdyrkede jord. Og 14% af bønderne ejede ingen jord overhovedet. For at bruge feudalherrerens jord betalte fattigbønderne fra tredjedelen til halvdelen af deres produkter.

Industrien var næsten ubetydelig og hovedsaglig indrettet på råvarefremstilling. Den var så godt som helt behersket af udenlandsk kapital. Det var først og fremmest de rige naturforekomster der havde de fremmede udsugers interesse. Af udenlandsk kapital var det først og fremmest italienske firmaer der var fremme men også amerikansk, engelsk, jugoslaviisk og græsk kapital havde store interesser. Man

får indtryk af imperialismens greb om Albanien når man ser på det faktum at alene de italienske investeringer i 1938 beløb sig til 280 mil. guldfranc, mens statens budget kun beløb sig til en tiende del af dette beløb.

Foruden det faktum at landets økonomi var lavt udviklet fordi den blev holdt tilbage af de eksisterende klasseforhold, så tilføjede den fascistiske okkupation under 2. verdenskrig landet store skader. 7,3% af befolkningen blev dræbt og de materielle skader var blandt de største i Europa. Kraftstationer, miner og alle broer i landet blev sprængt i luften. Folket stod altså efter befrielsen i 1944, overfor opgaven at opbygge en socialistisk økonomi, i et fattigt tilbagestående land der var tilføjet store ødelæggelser af besættelsesmagten.

DE VIGTIGSTE OPGAVER EFTER BEFRIELEN.

De vigtigste forudsætninger for at Albanien skulle kunne udvikle sig var de politiske. Under befrielseskampen var partiet hele tiden i spidsen og gennem politisk og ideologisk arbejde var der skabt en stærk fortrothed for partilinen.

I februar 1946, på partiets centralkomites første plenarmøde udførtes de vigtigste direktiver for den økonomiske omdannelse af landet. En udtalelse blev vedtaget, som bl.a. indeholdt:

"Hovedproblemet er nu at overføre magtbasis-nøglepositionerne indenfor økonomien i de arbejderne massers hænder, så de under partiets ledelse kan gå mod socialismen."

Derefter gik det stærkt.

I slutningen af 1947 udgjorde den socialistiske sektor 87% af den totale industriproduktion. (sammenlign 1938).

Da Albanien var et landbrugs land var landbrugsspørgsmålet af aller største betydning for de økonomiske fremskridt. En jordreform måtte gennemføres og blev gennemført på rekordtid efter princippet jorden til den som dyrker den. På kun 14 måneder blev jordreformen gennemført over hele landet. Bl.a. blev 155.000 ha. jord fordelt til ca. 77.000 fattige og jordløse bønder. Herigennem var feudalismen knust og de første skridt mod et socialistisk landbrug var taget.

DEN GENERELLE LINIE FOR OPBYGNINGEN: MASSELINIEN.

Med overførelsen af de vigtigste produktionsmidler til folkets hænder var grunden til en hurtig forbedring af landets økonomi lagt. Arbejderpartiet har konsekvent fulgt den linie at en hurtig industrialisering af landet er uundgåelig for at styrke arbejderklassens positioner og kraftigt forbedre leveforholdene.

Indenfor landbruget har linien været at gå videre efter jordreformen ved kollektivisering, for at organisere landbruget på en socialistisk måde og forbedre arbejdsbetingelserne for at højne produktionen.

Et centralt punkt i partiets politik er fem-års planerne, som er rettet mod at samordne det økonomiske arbejde så det hele tider

styrker socialismen, forbedrer leveforholdene og tilgodeser folkets nærliggende og langsigtede interesser.

En vigtig ting for at forstå de kolossale fremskridt efter krigen er det arbejderne folks og den revolutionære ungdoms fuldstændige opbakning omkring partilinen. Massemobiliseringen har været et gennemgående træk i partiets politik. Store kampagner blev sat i gang hver gang der skal løses store opgaver, opgaver som at udvide kommunikationsnettet, bygning af veje, jernbaner og opdyrking af nyt land.

Også fem-års planerne bygges på denne faste grund af omfattende diskussioner blandt de arbejdende folk om planernes mål og hensigter. Eksempelvis kan nævnes at ved udarbejdelsen af den 4. fem-års plan blev der holdt mere end 174.000 diskussioner og næsten 141.000 forslag blev fremført ved disse. De arbejderne masser godtog ikke udkastet til fem-års planen, men satte målene endnu højere. F.eks. havde de statslige organer foreslået at nyopdyrke 52.000 ha. jord, målet blev efter diskussioner sat til 115.000 ha.

Fakta om fremskridtet

Hvis man ser på produktionens forøgelsestakt inden for de vigtigste grene, har den gennemgående været høj. Industriproduktionen var i 1965 35 gange større end niveauet fra før krigen (1938). Indenfor landbruget kan man se fremskridtene i mekaniseringstakten og opdyrkningen af nyt land: fra at landet havde 30 traktorer før krigen har man nu omkring 11.000, samt mejetærskere, selvbinder osv.. Den opdyrkede jord steg fra 1955 til 1965 med 106.000 hektare.

SOVJET: Rekord i bevægelig arbejdskraft

De arbejdende masser i Sovjetunionen er igen blevet lønarbejdere, som må sælge deres arbejdskraft og sammelig tjene til livets ophold. Arbejderne og bønderne må hyppigt skifte arbejde og derved er de blevet udsat for stadig usikkerhed og utryghed.

Det er den sørgelige følge af kapitalismens genindførelse på alle områder af samfundslivet.

STOR UDSKIFTNINGSPROCENT

I følge det sovjetiske tidsskrift "Planned Economy", andrager størrelsen af den udskiftede arbejdskraft i den sovjetiske industri 19,8% af hele arbejdsstyrken i 1972 (fraregnet byggematerialeindustrien, transport og samfærdsel).

I særlige sektorer noteres: 30,7% udskiftede arbejdere i fødevarerindustrien, 28,7% i den kød- og mælkeproducerende industri, 26,3% i byggematerialeindustrien samt 24,2% i tømmerindustrien.

Det sovjetiske tidsskrift "Smena" afslørede, at antallet af udskiftede arbejdere i sværindustrien og byg-

geindustrien nåede 10 millioner indenfor de sidste få år.

På grund af de stadige udskiftninger spilder en arbejder 23 dage om året. Det betyder at en million mennesker er ubeskæftigede eller arbejdsledse hvert år. Det betyder et samlet produktionsstab på omkring 4.000 millioner rubler i 1972, ifølge "Planned Economy".

ARBEJDSKRAFTEN ER BLEVET EN VARE

De sovjetiske rapporter beskriver udskiftningen af arbejdskraften som forårsaget af 2 ting. Nogle af de udskiftede arbejdere er blevet fyret af virksomhedsledelserne. Blandt disse arbejdere er der mange, som er fyret på grund af opdigtet anklager. Andre arbejdere påstås "at have forladt deres arbejde frivilligt".

I følge en oversigt, som blev udarbejdet i 1973 af det Sovjetiske Centrale Statistiske Bureau, som omfattede 1.105 industrivirksomheder, angav 83,4% af de arbejdere, som forlod deres arbejde, at grunden var utilfredshed med arbejdsbetingelserne, lave lønninger og bolig-mangel. De opgav med andre ord deres arbejde fordi de ikke kunne stille noget op mod bureaukrat-kapitalisternes undertrykkelse og udbytning. Det var overvejende af samme grund, at bønderne forlod deres hjem for at søge arbejde i byerne eller andre steder.

Udvandringen fra landdistrikterne angives af det sovjetiske tidsskrift "Journalist" til 2 millioner om året. Hvad enten denne bevægelse er "frivillig" eller "ufrivillig", så er det klart, at de sovjetiske arbejdere og bønder er blevet reduceret til at være rene lønarbejdere, og at arbejdskraften er blevet en vare i Sovjetunionen.

SPONTAN MODSTAND

Arbejdernes og bøndernes opposition mod revisionisternes undertryk-

kelse og udbytning tager ofte form af strejker, fravær og nedsat arbejdstempo.

Rapporter siger, at 66% af alle arbejdere i mange sektorer under landbrugsministeriet i Republikken Moldavien var fraværende på et eller andet tidspunkt i 1973, og at for-sømmelsesgraden i Dniepropetrovsk i Ukraine nåede 20%, ja endog var oppe på 30% i løbet af det sidste år.

"Planned Economy" afslørede, at fravær og nedsat arbejdstempo beløb sig til et samlet tab af 59 millioner arbejdsdage i 1972 for hele den sovjetiske industri. Det er mere end det samlede tab af arbejdsdage på grund af strejker i USA og Storbritannien tilsammen (henholdsvis 26 og 23,9 millioner arbejdsdage).

Bøndernes begejstring for at arbejde er endnu lavere. Avisen "Zarya Vostok" meddeler, at gennemsnitlig 30,4% af de arbejdsføre medlemmer i kollektivlandbrugene i nogle af områderne i Georgien, regelmæssigt ikke møder op til kollektivt arbejde. Forsømmelsesgraden for mange landarbejdere er langt over det

maksimalt tilladte.

ØGET UNDERTRYKKELSE

Udskiftninger i arbejdsstyrken i stor skala, forsømmelser og nedsat arbejdstempo har tildelt de sovjetiske revisionister et hårdt politisk slag fra arbejderne og bøndernes side, og det har påført dem meget alvorlige økonomiske tab. Den sovjetiske revisionist-klike er urolige over situationen og styrker derfor sit fascistiske diktatur. Det har oprettet sikkerhedsafdelinger på fabrikkerne og foranstalter såkaldte "rets-sager til hjælp af kammerater", samt oprettet "disciplinære komiteer". De tilbageholder arbejderne løn og bonus, fratager arbejderne deres ret til offentlig hjælp. De går så vidt som til at afskedige dem og udstøde dem.

Men hvor der er undertrykkelse er der også modstand og kamp. Den sovjetiske revisionist-klikes despotiske politik vil støde på bitter modstand og kamp fra landets arbejden-de befolkning.

(På grundlag af artikel i Peking Review, september 1974).

Striden i PLO

På topmødet mellem de arabiske statschefer i Marokko i slutningen af oktober enedes man om at bekræfte en tidligere beslutning om at anerkende PLO som den eneste legale repræsentant for det palæstinensiske folk. Derudover, og langt vigtigere i praksis, besluttedes det at bemyndige PLO til at oprette en national myndighed i de områder, som Israel kan tænkes at trække sig tilbage fra i forbindelse med "fredsforhandlingerne" i Geneve. Under henvisning til, at Israel nægter af handle direkte med palæstinsere, skal PLO-ledelsen på topmødet have accepteret at indgå i den jordaniske delegation til Geneveforhandlingerne. Og på topmødet blev der allerede talt om en føderation mellem den "befriede" palæstinensiske Vestbred-stat og Jordan.

Men Jordans kong Hussein har netop gennem et par år haft denne løsning på Vestbreddens (dvs. området mellem Israels østgrænse og vestbredden af Jordanfloden) fremtid på programmet: nemlig et "Forenet Arabisk Kongedømme" mellem en jordanisk og palæstinensisk stat - en løsning, som skarpt er blevet forkastet af hele den palæstinensiske befrielsesbevægelse. Lige siden massakren på palæstinsere i september 1970 (25.000 dræbte) har det palæstinensiske folk udpeget morderkongen Hussein, som en fjende, med hvem ingen kompromisser er mulige. Både i PLO's program fra januar 1973 og i det provisoriske handlingsprogram fra den 12. palæstinensiske nationalkongres i juni i år, bliver det fastslået, at en af PLO's hovedopgaver er at arbejde for at styrke Husseins USA-dirigerede marionetregime. Men nu siger PLO-ledelsen, at Hussein har vist "et nationalt ansvar"!

Under denne blodige fjendes ledelse skal PLO nu rejse til Geneve for under de to supermagter, USA's og Sovjets dirigentstok at forhandle med en anden af sine fjender, Israel, om et stykke jord, et Mini-Palæstina på den jordaniske Vestbred, hvor den palæstinensiske befolkning skal staves sammen, og hvor den vil være et taknemmeligt mål for de israelske raketter og bombefly.

PLO-ledelsens kompromis er også i klar modstrid med alle tidligere PLO-udtalelser og programmer, som gang på gang har fastslået, at et "Mini-Palæstina" er et led i forsøgene på at likvidere den palæstinensiske kamp. Således hedder det i PLO's minimumsprogram fra januar 1973:

"At bekæmpe kompromismentalitet og sådanne planer, som enten står i modsætning til vort folks nationale befrielses-sag, eller sigter på at likvidere denne sag ved at "foreslå palæstinensiske enheder" eller en palæstinensisk stat på en del af det palæstinensiske territorium (fremhævet i programmet, red.). Endvidere at bekæmpe disse planer med væbnet kamp og massernes politiske kamp."

Det er disse afvigelser fra PLO's hidtidige linie, der har bevirket, at flere af PLO's medlemsorganisationer har trukket sig ud af PLO's eksekutivkomite (den daglige ledelse).

Denne begyndende splittelse i PLO forsøger kræfter i Israel at udnytte. Således har der fra visse politikeres side været røster fremme om en forhandling og accept af PLO, for at forsøge at splitte det palæstinensiske folk og svække deres kamp.

Den største af de organisationer, der er udtrådt af PLO's eksekutivkomite er PFLP (Folkefronten til Palæstinas befrielse) som i en udtædelseserklæring har formuleret sin holdning således:

"Vi har gjort dette for ikke at være medansvarlige for den historiske afvigelse, som PLO's lederskab går ind for, for at fortsætte vores kamp blandt masserne, for at ændre denne afvigelse, og for at udtrykke massernes vilje og påtvinge det lederskab, som viser sin underdanighed overfor de reaktionære og kapitulatoriske regimer, den korrekte revolutionære linie."

PFLP ønsker altså at fortsætte kampen indenfor PLO - de arbejder fortsat i PLO's nationalråd, i alle faglige og lignende organisationer samt i flygtningelejrens politiske komiteer - altså sammen med dem det mål at isolere højrekræfterne i PLO-ledelsen, vinde de vaklende elementer for den revolutionære linie og forene sig med de revolutionære palæstinensiske folkemasser. De sidstnævnte har gennem deres faglige organisationer og ungdoms-, studenter- og kvindedeforbund på kongresser udtalt sig til fordel for fortsat væbnet kamp og imod Geneveforhandlingerne.

Der altså ingen tvivl om, at hvis PLO-ledelsen definitivt og i handling slår ind på forrædderets vej, så mister de støtten fra de palæstinensiske masser. Arbejderne, fattigbørnene og de øvrige arbejderne i de palæstinensiske rækker har 50 års erfaring med fjendens styrke og snuheid. De ved, at den revolutionære folkekrigs metode er deres vej.

SOCIALIMPERIALISMENS SPIL

"En falsk ven er farligere end en åben fjende". Sådan karakteriserer Kinas FN-delegerede Sovjets rolle i Mellemøsten. Og det er en præcis beskrivelse af situationen. Socialimperialisterne forsømmer næppe nogen lejlighed til at erklære, at de støtter det palæstinensiske folks

Fortsat fra side 1

Palæstinensisk sejr...

brand. Overalt er demonstranterne blevet mødt af israelske soldater, som med skarpe skud har forsøgt at splitte demonstranterne. Adskillige er herved blevet dræbt eller såret. I Jerusalems arabiske bydel forsøgte demonstranterne at storme en politistation og rive det israelske flag ned.

På denne baggrund er det ikke overraskende, at halv-officielle israelske blade for nylig afslørede, at Israels militære og politiske ledere har besluttet at fordrive Vest-Jordans og Gazas en million palæstinsere i tilfælde af en ny krig.

Disse begivenheder er desuden endnu et eksempel på, at der ikke hersker fred i Mellemøsten og at selve Israels eksistens betyder aggression og ufred: Den zionistiske stat blev født gennem vold og terror mod den palæstinensiske befolkning, og den bygger på den voldelige undertrykkelse af enhver modstand mod zionismen fra de fordrevne palæstinsere side.

VOKSENDE MODSTAND I ISRAEL

Det israelske militærbudget hører til de største i verden. 30% af bruttonationalindkomsten anvendes til militære formål (mod f.eks. 6% i Danmark). Som bekendt modtager Israel jævnligt våbenleverancer fra USA for hundreder af millioner dollars, og efter Oktoberkrigen sidste år har Israel atter fået fyldt arsenalerne op - omend de israelske ledere ikke er helt tilfredse: Deres bestillinger på våben i USA overgår inden for visse kategorier langt, hvad den amerikanske hær selv råder over!

Men netop Oktoberkrigen belastede den israelske økonomi særdeles hårdt, og det er dette, i sammenhæng med forberedelserne til en ny krig, der er baggrunden for de vold-

nationale rettigheder, og i den senere tid har de sovjetiske revisionister endog ydet en lidt større materiel støtte til PLO - vel at mærke til den kompromisvenlige del. Formålet er på denne måde at forsøge at genvinde den indflydelse i Mellemøsten, som de siden Oktoberkrigen har måttet afgive til fordel for USA-imperialismen i dette område. Socialimperialisterne støtter og opmuntrer de vaklende kræfter i PLO, som i praksis anerkender Israels ret til at eksistere som zionistisk statsdannelse og som går ind for et "Mini-Palæstina". Som bekendt anerkender Sovjet Israels ret til at eksistere "indenfor sikre og anerkendte grænser", som det hedder i den resolution nr. 242, som FN's sikkerhedsråd, takket være de to supermagter vedtog i 1967. Efter Oktoberkrigen sidste år udtalte Bresnev, at hvis denne

somme økonomiske stramminger for nylig: Devaluering med 43%, udslagt til totalt lønstop, import-restriktioner, fordobling af brødprikerne. I perioden mellem Oktoberkrigen og denne nye stramning faldt reallønnen med fem procent for den israelske arbejder. Intet under, at arbejderne reaktioner på indgrebene var butiksrudeknusninger, demonstrationer og strejker over hele landet. Imidlertid har den reaktionære, zionistiske ideologi stadig et fast greb om den israelske arbejderklasse, og det er da også netop dette forhold, de israelske ledere har udnyttet til at piske en "national krisestemning" op og fortælle befolkningen, at overfor den "ydre trussel" må "hele nationen stå sammen og bære byrderne i fællesskab". Fremtiden vil vise, at de nylige protester er spiren til en organiseret modstand i større målestok imod de zionistiske krigshetzer. En sådan bevægelse, som ville kunne forene sig med den palæstinensiske befrielseskamp uden for selve Israel, er noget, der kan give de israelske ledere mareridt ved højlys dag....

Israel er i dag mere isoleret end nogensinde tidligere, hvilket afstemningerne i FN tydeligt viser. Samtidig skærpes de indre modsætninger i Israel. Den internationale støtte til det palæstinensiske folks kamp vokser. Samtidig står den palæstinensiske befrielsesbevægelse ved en korsvej. En del vil slå ind på kompromis'ets vej, som er i modstrid med folkemassernes ønske. Dette kan kun glæde supermagterne, zionisterne og visse reaktionære arabiske regimer. Men det vil betyde et alvorligt nederlag for det palæstinensiske folks sag og forhale den nationaldemokratiske revolution i Mellemøsten. Det er kun den fortsatte kamps vej, mobiliseringen af de brede masser politisk og militært, der fører til et frit og demokratisk Palæstina, hvor arabere og jøder kan leve side om side. Det er den vej, der fører til den nationaldemokratiske revolutions sejr i hele Mellemøsten.

resolution, som altså anerkender Israel og på ingen måde tager hensyn til det palæstinensiske folks nationale interesser, var blevet opfyldt, "ville der have hersket en pålidelig fred i Mellemøsten i seks år"

De to supermagters ønske er at fastholde en situation med "hverken krig eller fred" i Mellemøsten, således at de gennem politisk kontrol og "afpassede" militære leverancer fortsat kan bevare deres indflydelse i området. Men denne politiks uforsonlige modstander er den revolutionære del af den palæstinensiske befrielsesbevægelse og derfor stempler socialimperialisterne også - iøvrigt ivrigt bistået af deres ekko herhjemme, DKP, gennem Land og Folk - disse kræfter som "uansvarlige ekstremister".

Talsmands-ordningen i Nørre Uttrup

En deling ved 1. kompagni, Dronningens Livregiment besluttede på et møde den 30. sept., at nægte at vælge en talsmand, med den begrundelse at vi intet har ud af ordningen og at vi ingen reel indflydelse har på vores forhold. Talsmandsordningen bliver af officererne brugt som en demokratisk facade til at dække over officerernes diktatur.

Som et eks. på hvad man kan bruge ordningen til er, at det eneste, den pågældende deling fik gennemført i den 3. mdr. rekruttid, var at en dør i gavlen blev låst op så man kunne benytte denne som indgang, samt at vi fik en kost og gulvskruppe mere pr. stue.

Kompagnichefens reaktion på boykotten var at forsøge at lyve over for delingen, idet han erklærede at han så blot ville beordre eller udpege en talsmand for delingen. Samarbejde skulle vi, uanset om det gavnede vores interesser. Den mand chefen udpegede, kunne ikke nægte at modtage hvervet, sagde kompagnichefen. Det er en direkte løgn, idet der står i reglerne, at enhver der vælges eller udpeges som talsmand kan nægte at modtage hvervet.

Der næst flyttede kompagnichefen to mand til to andre delinger, med den begrundelse at de havde en endog meget negativ indstilling til tjenesten og havde en uheldig indflydelse på delingen. Således

håbede chefen ved den, som han selv kaldte det "taktiske manøvre" at bringe ro i geledderne

Det gik imidlertid stik modsat, idet denne behandling af delingen skabte stor utilfredshed og harme i hele kompagniet. 6. mand skrev derfor et brev til det lokale kassereblad NUK NYT, og til det landsdækkende blad for soldater "Soldaten". Samtidig klagede de to menige gennem de officielle kanaler. Dys. kompagnichef, batalionschef og regimentchef. Ikke fordi man regnede med her at få medhold i klagen, men for at intet skulle være prøvet, samt for at afsløre militærets fusk med reglerne og uddannelsesbestemmelserne.

Da brevet til NUK NYT dukkede op, prøvede kompagnichefen at få de lokale talsmænd til at skrive et forsvar for kompagniet og talsmandsordningen. Det blev dog afslået. Fællestalsmændene i regimentet klarede imidlertid denne opgave uden nogen opfordring. Således forsvarede de i det samme nr. af NUK NYT uforbeholdent kompagniets og regimentets dispositioner og samtidig understreger de at samarbejdet på NUK fungerer udmærket. Samtidig angribes vi for ikke at ville diskutere vores brev med fællestalsmændene på et officielt møde, hvor et par stykker af de 6 var indbudt. Det er rigtigt at vi ikke ville deltage i dette møde, idet vi mener at det ikke er talsmændene der

skal klare denne opgave, men derimod alle de menige soldater på NUK, som vi først og fremmest vil diskutere samarbejdsordningen med.

Uroen i kompagniet og især den kendsgerning at talsmændene villigt havde hjulpet chefen og kompagniet bag de meniges ryg, resulterede i at endnu en deling besluttede at boykotte samarbejdet, med overvældende majoritet.

Om få dage skal den sidste deling i kompagniet træffe beslutning om, om man vil finde sig i den behandling man har fået af kompagniet, og om man skal solidariseres sig med de to andre delinger og boykotte samarbejdet og nægte at vælge en talsmand.

Hvis det, hvad en del taler for, bliver tilfældet at alle tre delinger i kompagniet boykotter samarbejdet, bør konsekvensen være at også samarbejdet på regimentsplan afbrydes, da kun nogle små sektioner i så fald står tilbage med en talsmand.

Generelt mener vi, at talsmandsordningen ikke er til gavn for os, men er en demokratisk facade der skal dække over officerernes diktatur. Det danske demokrati er de riges diktatur og militæret er et af de midler hvormed de rig opretholder diktaturet.

Efter vores opfattelse fungerer det præcist på denne måde. Det

er de erfaringer vi har gjort, og en del af disse har vi videregivet her.

Det eneste talsmandsordningen er i stand til at få gennemført er emner som rækkefølgen af punkterne på øvelseslisten, åbningstider hos våbenmesteren o.l.

Drejrer det sig derimod om noget som har stor betydning for værnepligtige, såsom en fast arbejdstid, faste regler for kompensation af overtid og indflydelse på vagtordninger, så løber man panden imod en mur.

For at få rolige forhold og effektivitet, har man indført samarbejdsordningen i militæret, den ordning som i mange år har virket på civile arbejdspladser under betegnelsen tillidsmandsinstitutionen.

Med denne forsøger man at foregøgle os at militæret er en demokratisk og moderne arbejdsplads, for således at dække over diktaturet. Vi vil opfordre alle værnepligtige til at boykotte denne rådne samarbejdsordning og i stedet tage sagen i egne hænder. Det kan f.eks. ske ved pression og aktioner mod militæret for at presse dem til at give indrømmelser.

Strejker f.eks. som den højeste form. Massesygemeldinger, hvor en hel deling eller kompagni på samme tid stiller på infirmeriet og melder sig syge. Ved at boy-

kotte undervisningen ved at alle i en deling eller kompagni, bliver ved at spørge om det samme, ikke forstå forklaringer og vil have tingene forklaret i uendelighed. Ved skydetræning eller øvelser at skyde bevidst alt ved siden af eller i jorden og blot forklare at man er for træt til at ramme. Underskriftssamlinger er en anden mulighed for at samle soldaterne omkring konkrete opgaver.

Vi mener at de ting, der i dag er realistiske at opstille som et første mål er demokratiske rettigheder i militæret, så som, retten til at agitere politisk, at diskutere politik og egne forhold. Ret til at afholde soldatermøder eller politiske møder på kasserne. En ting som kunne sætte den spontane utilfredshed på form, organisere kampen for de demokratiske rettigheder og forbedringer, og som kunne medvirke til at udvikle kampen mod militæret er f.eks. at oprette brede aktionskomiteer på 10-15 mand fra hvert kompagni. Deres opgave skulle være at organisere kampene og udarbejde forslag til kompagnimøder, som jævnligt burde afholdes.

Vi vil til slut opfordre andre soldater om at viderebringe deres erfaringer fra militæret og samtidig jeres syn på nogle af de forslag til aktioner som vi har foreslået.

to værnepligtige

OM ARBEJDERROMANTIK

Den hastigt voksende krise skærper modsætningerne på alle fronter. Således er det også den, der driver den teoretiske debat frem mellem de grupper, der herhjemme bekender sig til marxismen-leninismen, idet alle ærlige marxister-leninister må føle en voksende utilfredshed med den splittelse af kræfterne, som smågruppedilletanteriet medfører.

Debattens formål er således at samle alle ærlige revolutionære i en organisation, og dens emne er, på hvilket politisk grundlag man skal forene sig for sammen at skabe en revolutionær ledelse for arbejderklassens kamp.

Hvorledes skal de sparsomme revolutionære kræfter fordeles og anvendes i kampen for dette mål?

Det er KAM-l's opfattelse, at i en situation, hvor de revolutionæres indflydelse i arbejderklassen er meget ringe, så må alle kræfter koncentreres om at vinde fodfæste i arbejderklassen, først og fremmest ved at arbejde for at der oprettes kommunistiske celler på alle væsentlige industrier, og gennem oprettelse af celler i arbejderkvarterene.

Derfor koncentrerer vi i dag vort organisatoriske arbejde om denne opgave.

KVALME I KFML

KFML er ikke enig i denne linie, ja den giver dem rent ud sagt kvalme. I det nye nummer af KOMMUNIST understreges det at KFML,

"også arbejder på universiteterne og andre uddannelsesinstitutioner. Og vi afviser KAM-l's forsøg på at mistænkeliggøre et arbejde blandt de studerende. Vi vender os mod den kvalmende studentikose arbejderromantik som bl.a. KAM-l's linie er udtryk for." Desuden spørger man: "Hvornår har den kommunistiske bevægelse forsømt arbejdet blandt den studerende ungdom?"

VAR LENIN ARBEJDERROMANTIKER?

Det er vor opfattelse, at den kommunistiske bevægelse har "forsømt" den studerende ungdom i situationer, hvor kræfterne var meget små, og indflydelsen i arbejderklassen ringe. Det er denne forsømmelse, som Lenin anbefaler i en tid da også det revolutionære russiske parti var meget svagt. Han skriver:

"Dengang var vi virkelig forbløffede få kræfter, dengang var det naturligt og rimeligt at beslutte at hellige sig arbejdet blandt arbejderne og skarpt fordømme enhver afvigelse herfra, dengang bestod hele opgaven i at få fodfæste i arbejderklassen." (UV bd., s. 114)

m-l debat

Debatten fortsætter mellem KOMMUNISTISK FORBUND MARXISTER-LENINISTER (KFML), MARXISTISK LENINISTISK EENHEDSFORBUND (MLE) og KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninister (KAM-l). Vi kommenterer denne gang en artikel fra KFML's organ KOMMUNIST nr. 7/74. De øvrige indlæg kan læses i KOMMUNIST nr. 6, MLE's TJEN FOLKET nr. 17/18 og i ARBEJDERBLADET nr. 9 og 10.

Imidlertid kender vi i forvejen KFML's svar på dette. De siger nemlig: Vi er helt enige med Lenin, men KAM-l har en umarxistisk klasseanalyse, der ikke regner universitetslærere og børnehavepædagoger med til lønarbejderklassen, og derfor er KAM-l ude af stand til at anvende Lenin's princip korrekt.

Vi har i det nye nummer af KAM-l's teoretiske tidsskrift KAMPENS VEJ redegjort for, hvordan og hvorfor man skal skelne mellem arbejderklassen og lønarbejdere. Vi skal derfor her indskrænke os til at anføre, hvad Lenin skriver om den praktiske side af sagen, dengang de russiske revolutionære "kun havde forbløffende få kræfter":

"Vort arbejde tager først og fremmest sigte på de fabriksbeskæftigede arbejdere, byarbejderne. Det russiske Socialdemokrati må ikke splitte sine kræfter, det skal koncentrere sin virksomhed omkring industriproletariatet, som er mest modtagelig for socialdemokratiske tanker, mest udviklet i intellektuel henseende, mest betydningsfuld på grund af sin talrigdom og sin koncentration i landets store politiske centre. At skabe en stabil revolutionær organisation blandt de fabriksbeskæftigede arbejdere i byerne er derfor Socialdemokratiets første og livsvigtige opgave, en opgave, som i vore dage ville være særdeles uklogt at lade ligge." (Lenin: De russiske socialdemokraters opgaver. ARBEJDERFORLAGET 1973)

HVAD ER ARBEJDERROMANTIK?

Nu ville det være sand arbejderromantik, hvis man tolkede Lenin-citatet derhen, at det kun var arbejdere, der skulle deltage i denne opgaves løsning. Tværtimod skal enhver som ønsker det have mulighed for at arbejde for proletariatets politiske organisering, uanset om de tilhører arbejderklassen eller ej.

KFML har en anden linie overfor de revolutionære som ikke tilhører arbejderklassen, en linie, som i praksis fornægter industriarbejdernes ledende rolle. Efter denne linie, skal de revo-

lutionære arbejde der, hvor de til dagligt virker, arbejderne på sin fabrik, læreren på sin skole og i sin lærerforening, studenten på universitetet osv. På denne måde splittes kræfterne, og hovedvægten kommer uundgåeligt til at ligge på kampen for at forsvare de intellektuelles interesser netop på grund af det manglende fodfæste i arbejderklassen.

På grund af KFML's opportunistiske teori om lønarbejder"klassen" bliver døren således slået op for, at arbejderklassen skal støtte velbærgede "revolutionære" akademikers lønkrav, der jo ofte kan ligge helt op til 8-10 gange højere end arbejderklassens.

Er det en aktivitet, der fremmer opbygningen af proletariatets parti? Det mener vi ikke.

Også vi ønsker at støtte alle lag og klassers politiske kamp mod borgerskabet - såvel som alle lønkrav vi som arbejdere finder rimelige - men vi ser os kun i stand til det i det omfang vore kræfter tillader.

For spørgsmålet om de sparsomme kræfter er jo netop det afgørende. KFML spreder sine og kommer hverken til at gøre effektivt gavn her eller der.

Følger vi Lenin's linie, og koncentrerer alle organisationens kræfter om arbejderklassen i dag, ja så skaber vi dermed ikke alene den fornødne ledelse af arbejderklassens kamp, men vi organiserer samtidig den kraft, som ene af alle er konsekvent i sin kamp for at afskaffe kapitalismen, og som derfor ene af alle kan lede andre lag og klassers kamp mod den fælles fjende.

I den tidligere citerede artikel om De russiske Socialdemokraters opgaver beskæftiger Lenin sig med forholdet mellem de fabriksbeskæftigede arbejdere, og det øvrige russiske proletariat. Men det princip han i det følgende anbefaler bør vi også benytte i vort forhold til de mellemklasser der siden Lenin's tid er vokset frem i stort omfang i vort forhold til den studerende ungdom, såvel som til de dele af småborgerskabet som kan vindes for kampen mod borgerskabet. Han skriver:

"Folk, der beskylder det russiske Socialdemokrati for snæversind og for at ville ignorere den arbejdende befolknings masse til fordel for de fabriksbeskæftigede arbejdere alene, er derfor helt på vildspor. Tværtimod, agitationen blandt proletariatets fremskredne lag er den sikreste, ja den eneste vej til (efterhånden) som bevægelsen breder sig) at vække hele det øvrige russiske proletariat." (De russiske Socialdemokraters Opgave s. 202)

Vi agter at følge dette princip og vi ser heri den eneste metode, til engang at kunne gå videre og blive i stand til effektivt at støtte alle, som kæmper mod kapitalismen.

Hvad KFML kalder "arbejderromantik" er altså intet andet end den leninistiske plan til systematisk at opbygge den proletariske ledelse for massernes kamp for socialisme.

For at fastholde denne kurs og for at forhindre at organisationen bliver en interesseorganisation for venstreorienterede akademikere, er KAM-l's love også sådan udformet at de til stadighed sikrer arbejdermajoritet i alle afdelinger, og i alle ledende organer, såvel som arbejderledelse i alle celler og udvalg, som arbejder selvstændigt i KAM-l's navn.

Det betyder, at revolutionære intellektuelle, i dag skal arbejde for at udbyrde KAM-l's linie i arbejderklassen gennem deltagelse i en boligcelle, en sympatisørgruppe eller i særlige udvalg, hvor deres specielle viden kan udnyttes i arbejderklassens tjeneste.

ANDRE PROBLEMER I DEBATTEN

KFML-artiklen kommer flygtigt ind på en lang række andre spørgsmål, som vi her vil knytte en kommentar til de vigtigste af, af hensyn til den videre debat.

Lenin

Om den faglige linie hedder det således, at KAM-l "som svar på alle (?) klassekampens spørgsmål råber: 'Leve de vilde strejker. Dan strejkekomiteer, og skub fagforeningerne til side.' Som vore læsere ved, så anser vi det ikke for muligt at det spontane opsving vil kunne danne sig en ledelse i kampen inden for de valgte repræsentanter i fagforeningerne. Det sidste halve års gærende uro har bekræftet os i denne forestilling. Alle rapporter viser jo, at det netop har været tilidsmændene og de 'oppositionelle' fagforeningsformænd som har udført det grove arbejde med at holde opsvinget nede. Derfor forudsiger vi at det fortsatte opsving vil blive tvunget til at organisere sig uden om de valgte repræsentanter - i demokratisk valgte strejkekomiteer - og det er denne tendens vi ønsker at fremme.

KFML følger en anden kurs. De forudsiger, at det spontane opsving vil danne sig en ledelse inden for fagforeningerne, og således generere disse for klassekampen. Derfor har KFML i en årrække arbejdet for at skabe en faglig masseorganisering i en revolutionær fagopposition. Vi håber, at KFML i nær fremtid vil lukke op for posen med erfaringer fra denne virksomhed, så vi kan få en frugtbar debat om dette centrale spørgsmål.

DKP

Også DKP beskæftiger man sig med, idet man forklarer, hvorfor man anser DKP for den taktiske hovedfjende. Desuden fortsætter man med at kritisere MLE's 1. maj-frieri til DKP, uden at orientere sine læsere om, at MLE rent faktisk har øvet selvkritik for dette. (Og uden at man selv forklarer hvorfor man fejrer 1. maj sammen med forskellige halv- og heltrotskytiske grupper.)

Men desværre kommer man ikke ind på det centrale problem i dette spørgsmål, nemlig hvilken taktisk linie man skal lægge over for DKP, hvordan man skal forholde sig til DKP's egne initiativer, og hvilke eenheds-initiativer, det vil være klogt og nødvendigt at fore-

slå DKP.

Det er så meget mere beklageligt, som KFML jo netop er den m-l-organisation, der formodes at have den største erfaring på dette område gennem sit langvarige samarbejde med DKP i Folkebevægelsen mod EEC. Men dette må vi have til gode.

OM NATIONAL SELVBESTEMMELSE

Derimod er det rigtigt, at vi har vendt os mod den fælles linie som KFML og DKP kører frem i Folkebevægelsen mod EF, hvor disse organisationer opstiller parollen "Danmark ud af EF - for national selvbestemmelsesret." Parollen "For national selvbestemmelsesret" betyder nemlig kamp for en undertrykt nations ret til løsrivelse, ret til dannelse af en nationalstat. Og eftersom Danmark ikke er et undertrykt, kolonialt land, men derimod et højtudviklet imperialistisk land, hvor den nationale selvbestemmelsesret blev opnået i forbindelse med den borgerlig-demokratiske omvæltning i forrige århundrede, ja, så skulle det være klart, at kampen mod EF ikke kan føres på den parole.

HVEM BYGGER OPPORTUNISTISKE BROER?

Afslutningsvis vil vi nævne, at KFML gør et stort nummer ud af at mistænkeliggøre vor deltagelse i debatten. Det hedder i artiklen, at vi "er en direkte hindring for opbyggelse af partiet." Vi "udnytter MLE's vanskelige situation til at flirte med MLE-ledelsen" (der angiveligt skulle være lige så opportunistisk som os selv)

Skulle samme MLE-ledelse understå sig i at indgå i debat med os (Hvad KFML-lederne jo ikke selv nægter sig) ja, "så viser det blot, at MLE-lederne svajer som siv for vinden, blot KAM-l hænger en opportunistisk gulerod op for næsen af den magre hest."

Vreden skyldes, at vi har anført, at et aktivt arbejde med at bygge revolutionære celler i industrierne er en forudsætning for at man kan have reel erfaring at berige debatten med. Og at erfaring og en korrekt kommunistisk arbejdsstil, der ikke viger tilbage for at øve selvkritik, plus et alvorligt teoretisk arbejde på den videnskabelige marxismes grund - at disse tre ting er en forudsætning for at debatten peger frem mod en eenhed mellem alle ærlige revolutionære.

Fortsættes side 8

Derfor slutter vi op om KAM-l

I august i år forlod Amager Indokina Komite organisationen Indokinakomiteerne (Forbundet mod Imperialismen). ARBEJDERBLADET har tidligere beskrevet Odense Indokina Komites overgang til KAM-l. Odense forlod komiteerne på baggrund af den modvilje, der eksisterede mod en stillingtagen til en række centrale spørgsmål.

Indokinakomiteerne havde sit udspring i 60'ernes forsøg på at opbygge et antiimperialistisk solidaritetsarbejde med de indokinesiske folk. Vietnamkomiteerne, som tidligere var navnet på organisationen, har været præget af kraftige politiske svingninger. Dels opportuniste i perioder, hvor man forestillede sig solidaritetsarbejdet varetaget af en "enhedsfront", der skulle bygge på venstrefløjens omkring et minimumsprogram. Dels rent sektariske træk omkring opfattelsen af, at det antiimperialistiske solidaritetsarbejde var en revolutionær delopgave som det var muligt at udvikle isoleret fra det partiopbyggende arbejde.

Diskussionen i komiteerne afklaredes i løbet af foråret i forhold til "Forbundet af Socialistler", der på det tidspunkt udgjorde den udfarende teoretiske kraft i komiteerne. Hovedproblemerne var diskussionen om den proletariske internationalisme og stillingen til splittelsen i den internationale kommunistiske bevægelse. En konsekvens af denne diskussion medførte en større forstå-

else af, at den proletariske internationalisme har flere aspekter: nemlig støtten til de revolutionære bevægelser, forsvaret af de socialistiske lande, samt kampen mod den hjemlige kapitalistklasse. Netop denne forståelse af den proletariske internationalisme medførte, at det blev nødvendigt at tage stilling til den internationale kommunistiske bevægelses situation. "Socialisternes" stædige modvilje mod at drage konklusionerne af diskussionerne og indsigten, at det kun var muligt at udvikle det antiimperialistiske arbejde fri for opportuniste og sektarisme under ledelse af det revolutionære kommunistiske parti, medførte bruddet med komiteerne for at sætte kræfterne ind i det partiopbyggende arbejde.

I forbindelse med bruddet fik komiteen nogen tilgang fra andre københavnske komiteer, mens en nogenlunde tilsvarende afgang fortsatte i Indokinakomiteerne. Efter en diskussionsperiode fra august til november har gruppen enigt besluttet at søge over i KAM-l.

KAMPENS VEJ

Teoretisk organ for KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninister
KAMPENS VEJ NR. 4/74
INDHOLD BL.A.:

I det seneste nummer af KAMPENS VEJ, KAM-l's teoretiske organ, offentliggøres det vigtige materiale fra forbundets 3. centralkomite-møde i sept. måned. For det første resolutionen "Fortsæt kampen for den revolutionære propaganda-organisation!", hvor forbundets aktiviteter siden dannelsen ved årsskiftet 1973-74 opsummeres og analyseres kritisk. Desuden skitseres planen for forbundets studier i den kommende periode i spørgsmålet om strategien og taktikken. I resolutionen "KAM-l og det anti-imperialistiske arbejde" fremlægges det teoretiske og organisatoriske grundlag for udviklingen af det anti-imperialistiske arbejde på et revolutionært grundlag. Endelig er der CK-beslutningen "Retningslinier for udviklingen af KAM-l's soldaterarbejde," som understreger nødvendigheden af at udarbejde en klar linie for organiseringen af forbundets arbejde i det borgerlige militærapparat.

FRA ARBEJDSPLADSERNE

Strejke forhindrede løntryk

Den 13. november nedlagde arbejderne på Hede Nielsens Cykel-fabrik i Horsens arbejdet. Vi har snakket med en af de strejkende:

Grunden til at vi på vor afdeling nedlagde arbejdet var, at en af vores arbejdskammerater, en cykelmontør, lige var blevet sat i arbejde med en ny cykelmodel. På den gamle skulle han montere 4 dele, mens han på den nye skulle montere yderligere 3 dele. For dette krævede han 23 kr. i timen, hvilket er gennemsnitslønnen for de arbejdere, der ikke er på akkord. Men ledelsen mente noget andet, idet de ville lade ham fortsætte på den gamle akkord. Da han som følge af at han nu skal montere 7 dele ville være betydelig længere tid om at lave en enkelt cykel, ville ledelsens tilbud bevirke at hans timeløn kun blev på 19 kr.

Da vi stod fast på kravet, fremsatte man fra virksomhedens side et nyt tilbud, om at tage ny tid på hans arbejde. Men montøren vidste lige så godt som dem, at i så fald ville hans løn blive lavere, da han er en rutineret montør (han har arbejdet på fabrikken i

6 år).

Sådan var situationen onsdag formiddag da vi stemte om, hvorvidt vi skulle gå i strejke for at sætte magt bag kravet. Resultatet blev at 19 ud af 25 stemte for at gå hjem, idet en anden afdeling valgte at støtte aktionen. Og det selv om at vi fra begyndelsen blev fortalt, at vi ville blive idømt bod af arbejdsretten. Da vi mødte på arbejdet torsdag, og der ikke var sket noget lavede vi en ny afstemning. 7 mod 6 mente vi skulle gå hjem idet den anden afdeling nu ikke ville være med mere af økonomiske grunde. Samtidig var tillidsmandenovre i arbejdsretten, og resultatet af hans forhandlinger blev for det første at montørens lønkrav blev accepteret, og for det andet at arbejdsgiveren fralædt kravet om bod.

Da vi hermed havde fået vores krav opfyldt gik vi i arbejde igen om fredagen. Vi havde på en meget håndfast måde vist virksomheden, at vi ikke på nogen måde vil tillade dem at overtræde den indgåede aftale mellem dem og os.

KC.

Den kommunistiske avis er de klassebevidste arbejderes røst. Dens alt-afgørende styrke er korrespondancen fra arbejdspladserne. Skriv til din avis om alle udslag af den kapitalistiske produktionsmådes urimeligheder, men også om alle de spørgsmål, som rejser mand og mand imellem på arbejdspladserne, og som kræver uddybelse eller svar. Adressen er: ARBEJDERBLADET - Guldbergvej 13, 4.th., 2000 København F.

Billedet til venstre: Fra generalforsamlingen i Kolding-afdelingen af Slagteri-arbejderforbundet. Afsløring af korruption og bestikkelse i fagforeningsbestyrelsen. Billedet til højre: Den interviewede Jan Vesterlund.

KORRUPTION i slagteri-fagforening

Efter en hektisk generalforsamling i Kolding, der bl. a. sluttede uden at andre punkter end formandens, Holger Kristensen, beretning blev behandlet - og forkastet, snakkede vi med en ung slagteri-arbejder Jan Vesterlund, der har arbejdet på svineslagteriet i 2 år.

HVORFOR BLEV BERETNINGEN FORKASTET?

Dette var en følge af at ca. 100 mand mente, at formanden (der tillige er tillidsmand på svineslagteriet, der

er den største arbejdsplads i Kolding for slagteri-arbejdere) ikke varetog vores interesser, og at man derfor hverken kunne godkende ham eller hans beretning. Fra mange sider blev han angrebet for at han i spørgsmål, hvor der er blevet forlangt redegørelse for akkorder, ikke har taget sagen op på en tilfredsstillende måde, men i stedet syltet dem. Jeg kan tilføje at vi har set mange eksempler på at Holger Kristensen, når vi har strejket, bevidst har modarbejdet strejkerne og i samarbejde med ledelsen forsøgt at standse dem. Iøvrigt blev kasserer på generalforsamlingen indirekte beskyldt for at have bedrøvet medlemmernes penge, og disse beskyldninger skabte hektisk diskussion for og imod kasserer (hvilket også var medvirkende til at formandens beretning blev forkastet). Og det blev samtidig afsløret at medlemmer i bestyrelsen, da de havde været på en faglig kongres, både havde modtaget en dagsløn fra firmaet og diæt fra forbundskassen. Altså dobbeltbetaling som vi har betalt gennem vores kontingent.

KAN DU NÆVNE NOGET MERE OM BESKYLDNINGERNE?

Ca. 14 dage før generalforsamlingen var kasserer Hans Hjelm gået af.

Dette skyldes, at en revision af regnskabet havde afsløret at regnskabet ikke stemte, og at der manglede penge i kassen. På bedste socialdemokratiske vis forsøgte bestyrelsen at dæmpe situationen ned og foreslog kasserer at gå af på generalforsamlingen pga. "alder og sygdom". Men Hans Hjelm ville ikke acceptere dette og trådte af straks. Den indre splid i bestyrelsen medførte at Hans Hjelm på generalforsamlingen afslørede nogle af de andre bestyrelsesmedlemmer for at have modtaget dobbeltbetaling som jeg nævnte før.

Desuden var der en kammerat, der gjorde opmærksom på, at det ikke kun var i Koldingafdelingen der fandtes korruption og bestikkelse, dette fandtes også i hovedforbundet. For nogle år siden kom forhenværende formand E. Perman Jensen's datter på mærkværdig vis til en sekretærstilling i forbundet til 100.000 om året, og den tidligere sekretær blev fyret.

HVORDAN SVAREDE BESTYRELSEN FOR SIG?

Ja, bestyrelsen afviste naturligvis anklagerne, bortset fra en, nemlig Børge Jensen, som nu da det med dobbeltlønnen var blevet afsløret, godt kunne se, at han havde fået mere end han egentlig skulle. At et bestyrelsesmedlem indrømmer er vel et godt bevis på at anklagerne er rigtige, men alligevel nægtede resten pure. Den spændte situation førte til at formandens beretning blev forkastet, og derefter trak hele bestyrelsen sig tilbage. Forinden blev det dog vedtaget at der skulle afholdes ekstraordinær generalforsamling. Denne er blevet afholdt. Der kom et par nye mand ind i bestyrelsen, men formanden blev genvalgt med knebent flertal.

"Vi vil ikke købe Rank Arena"

I forbindelse med lukningen af fabrikken Rank Arena i Horsens og den deraf følgende fyring af 660 arbejdere, er der dukket et forslag frem, udformet af tillidsrepræsentanter fra samtlige personalegrupper på Rank Arena i samarbejde med J. Erwig Jacobsen (formand for fællesorganisationen i Horsens), og som er blevet sendt til virksomhedens ledelse i London. Forslaget går kort fortalt ud på, at arbejderne skal købe fabrikken.

Arbejderbladet har talt med nogle af de ansatte, og generelt hersker der ikke megen tiltro til forslaget.

AB: Hvorfor ikke?

Svar: Vi tror ikke det kan føres ud i praksis, for når produkterne ikke kan sælges af Rank Arena, hvordan kan de så sælges under

et nyt navn. B&O har jo også besvær med at få afsat sine produkter.

AB: Har I været inddraget i drøftelserne af dette forslag? Svar: Nej, kun tillidsfolkene. Vi blev faktisk meget forbavset over ideens fremkomst - og hvordan har de tænkt sig, at vi skal få råd til at skyde de 3.500 kr. ind i foretagendet, som de snakker om... udgifterne bliver jo ikke mindre og kan man overhovedet stille en garanti for et sådant indskud. Virksomheden har jo allerede tjent nok på det vi har lavet!

AB: Det vil sige, at direktørens udtalelse om, at radio-TV-branchen har et 3-4 gange så stort produktionsapparat, som der er markeds- og afsætningsmuligheder til - eller som han siger det i

Horsensbladet 17.11. "at beslutningen om lukningen var rigtig" - forekommer jer at være realistisk?

Svar: Ja, og derfor synes jeg at tillidsfolkene og J. Erwig's initiativ virker naivt. Det er som om de vil gøre sig bemærkede på en eller anden måde. Ligeledes med det farvefjernsyn vi får ved afskedigelsen. Det er da meget pænt af fabrikken, men vi kan nu en gang ikke spise et TV. Der er mange enlige mødre der får det svært efter 1.2.75 - også selv om de får lukningsgodtgørelser.

KAm-1, Horsens.

PS: Da der er flere interessante sider ved denne sag vil AB vende tilbage til situationen omkring lukningen af Rank Arena.

fra Kores: Gør ÷ dage til + dage

Efter at ha' læst artiklerne om arbejdsmiljø i sidste nr. af Arbejderbladet, synes jeg det er på sin plads at fortælle om forholdene på "Kores", hvor vi nu kan se frem til en helt ny utraditionel form for ørepropper, til dels opfundet af afd. 1's sikkerhedsrepræsentant.

Da jeg som ret ny på fabrikken blev sat til en af de tre standsemaskiner, for at standse stencils ud, blev jeg med det samme klar over, at den specielle udstandsning larmede så enormt, at det simpelthen ville være umuligt for mig at arbejde uden at få ødelagt hørelsen, det larmede så det gjorde ondt.

Men det lod jeg mig ikke slå ud af, for her på Kores har vi alt hvad der findes af udvalg og naturligvis også en sikkerhedsrepræsentant. Jeg gik derfor ved godt mod forbi mine kvindelige arbejdskammerater, som alle knoklede med de strenge akkorder, over i hjørnet, hvor Karl Larsen og Eigil Pedersen (det er henholdsvis vores afdelings sikkerhedsrepræsentant og talsmand) sad i ro og mag og indtog de sædvanlige morgenhøjere.

Jeg forklarede dem hvad jeg lavede og at jeg ønskede nogle ørepropper eller anden beskyttelse, ellers ville det være umuligt at arbejde.

Ja, Eigil kendte selvfølgelig godt

den udstandsning - men det var da ikke noget at tale om, det ku' man sagtens klare uden.

Jeg vendte mig mod Karl - hos sikkerhedsrepræsentanten ville der uden tvivl være forståelse, og jeg må sige at jeg på det nærmeste tabte målet over hans forslag.

Ja, lad mig nu så, sagde Karl, hvem af pigerne har menstruation for øjeblikket, der skal nok være vat at hente; samtidig så han søgende på kalenderen.

Uden resultat gik jeg tilbage til maskinen og fortalte min arbejdskammerat om det passerede, og trods Karls ønske om at hjælpe var vi nu noget skuffede over, så gammeldags han dog er, han må jo vide at langt de fleste kvinder i dag har forkastet vat til fordel for tamponerne. Men det var måske en ide? I alle fald så vi os selv sidde ved maskinen med en "OB" i hvert øre.

Det er den støtte sikkerhedsrepræsentanten og talsmanden kunne give.

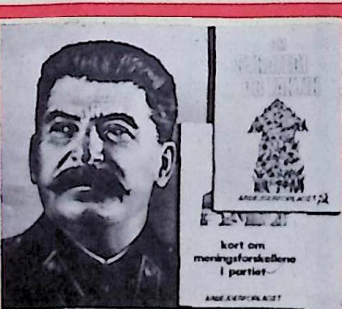
Jeg skaffede mig noget høreværn gennem arbejdskammerater der vidste hvad det vil sige at sidde og lave netop det udstandsningsarbejde.

Arbejderske på Kores i Glostrup.

Offentligt møde

ARBEJDERKLASSEN HAR
BRUG FOR SIN EGEN KULTUR
Spørgsmålet om hvordan vi udvikler en ægte arbejderkultur vil blive taget op. Desuden vises en Sovjet-film fra revolutionen, og De Røde Raketter vil spille.

Fredag d. 13/12/74 kl. 19,30
Suhmsgade 4 Kbh. K
Entre 3 kr.

BESTIL FRA
ARBEJDERFORLAGET:
Stalin: De Russiske Socialdemokraters politiske strategi og taktik pris. 5kr.
Stalin: Kort om meningsforskellene i partiet pris 5 kr.

m-l debat

Fortsat fra side 7

I KFML's demagogiske referat bliver det til, at vi "vil bygge en skrøbelig opportunistisk bro" hvor man forener sig om en "god arbejdsstil" og "opbygningen af fabriksceller" - og i øvrigt ignorerer alle andre politiske uoverensstemmelser.

Og skulle "MLE-lederne gå ud på denne bro, vil det være principløshedens endelige og totale sejr," skriver KOMMUNIST.

Men hvorfor skal de stakels læsere af KOMMUNIST dog bides det sludder ind? Er KFML-lederne monstro slet ikke glade for at der endelig er kommet en debat igang?

Sandheden er jo den, at man fra såvel MLE's som KAM-1's side har hilst en teoretisk debat velkommen, som et middel til at skabe klarhed over modsætningerne, og derefter har man præciseret på hvilken måde man afgrænser sig fra de andre organisationer i en række spørgsmål. Ganske vist ikke med det formål, at stemple meningsmodstandere som "plumrødne uforbedelige borgerlige agenter osv." Men ud fra den erkendelse, at det er en historisk erfaring, at en sober debat på den videnskabelige socialismes grundlag er den korrekte metode til at komme smågruppedilletanteriet til livs.

Skulle man endelig nævne et eksempel på "opportunistisk brobygning" så kunne vi godt lide at vide, hvordan KFML og udbrøderne fra MLE kan skamrose hinanden som de eneste rigtige marxister, når de ikke engang er enige om, hvorvidt det er Folket eller Lønarbejderklassen de i fællesskab vil samle. Om dette er der fremdeles tavshed fra de to parters side. KFML's anklage for "opportunistisk brobygning" minder os lidt om tyven, der råbte: Fang tyven!

Tag kontakt med KAm-1

HORSSENS ★
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSSENS

KOLDING ★
RØDE STJERNE
LÅSBYGADE 41
6000 KOLDING

KØBENHAVN ★
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 Ø (tlf. TR 6627)

ODENSE ★
RØDE STJERNE
ALLEGADE 19 o.g.
5000 ODENSE

ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEDEVEJ 29
GUG
9000 ÅLBORG

ÅRHUS
KAM-1
STUDSGADE 10
8000 ÅRHUS C

Røde Stjerne

Åbningstider for
RØDE STJERNE-
boghandlerne:
mandag til torsdag
16,00 - 17,30
Fredag:
16,00 - 19,30
Lørdag:
10,00 - 14,00